

סיכום
הדבר מלכות

ה'תשנ"א - ה'תשנ"ב

תשורה
משמחת הנישואין של
שמואל הלוי ונחמי שיחיו
עמית

ח"י חשוון ה'תשפ"א
שנת "פלאות אראנו"

סיכום הדבר מלכות

ה'תשנ"א - ה'תשנ"ב

תשורה
משמחת הנישואין של
שמואל הלוי ונחמי שיחיו
עמית

ח"י חשוון ה'תשפ"א
שנת "פלאות אראנו"

פתח דבר

יום חמישי ח"י מר חשוון, שנת "פלאות אראנו", כפר חב"ד.

בסימן טוב ובמזל טוב ובשבח והודיה להשי"ת הננו מוציאים לאור חוברת זאת לרגל שמחת הנישואים של החתן התמ' **שמואל** שיח' הלוי **עמית** עב"ג הכלה **נחמי** שתחי' (למשפחת **לרנר**) בשעה טובה ומוצלחת

בנוגע לתאריך שנקבע לחתונה, ח"י מר חשוון, הננו להביא דברי הרבי:

"ח"י מר חשוון: ח"י (מלשון **חיות**) - מורה על החיות האמיתי דכאו"א מישראל.. וח"י **מר חשוון** - מורה על המשכת וגילוי החיות גם **בעובדין דחול** שבהם מתעסקים החל מחודש **מר חשוון**.. שיהיה ניכר שההתעסקות בהם היא כדי לעשות מהעולם כולו דירה לו יתברך... ובהמשך השיחה: "מודגשת השייכות לגאולה האמיתית והשלימה.. בח"י מר חשוון, שמורה על המשכת והתגלות החיות (ח"י) האלוקי בכל ענייני העולם שעוסקים בהם בחודש מר חשוון.. (ש"פ וירא ה'תשנ"ב)

ובנוגע לשנת ה'תשפ"א "פלאות אראנו" שבעים שנה לנשיאות הרבי מה"מ:

"פ"א - אותיות **"אף"**, אבל בסדר **הפוך**, שמורה על **הפיכת** ה"אף" לגריעותא ל"אף" **למעליותא** (פ"א - ר"ת פלאות אראנו, שעיקר ההדגשה הוא על הגילוי לעיני בשר - "אראנו" - בטוב הנראה והנגלה) "ש"פ ויגש תנש"א)

בתקווה שסיכומים אלו יביא לתנופה בקרב לומדי שיחות הרבי, ובפרט בשיחות הדבר מלכות, האחרונות ששמענו מהרבי לעת עתה, וכדברי הרבי: "הלואי היו מדקדקים אנ"ש, ובפרט התמימים, בדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ אפילו בשיחותיו ובפרט אלו משנת השי"ת והשנה שקדמה לה" (אג"ק ד' ע' כ"ד)

ויהי רצון שע"י הפצת המעיינות חוצה "אתי מר דא מלכא משיחא" וכ"ז יזרז וימחר התגלות הרבי מה"מ בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

סיכום הדבר מלכות נ"א נ"ב

כתיבה והוצאה לאור ע"י
החתן הרה"ת **שמואל** שיח'י הלוי **עמית**

לקבלת סיכומי הדבר המלכות בוצאפ כל שבוע (ניתן לבחור כמה שפות),
כתבו לנו למספר: 0533507700

הסיכומים נעשו עם השתדלות גדולה להגיע לתוצאה טובה ומוגמרת,
ומאחר ש"שגיאות מי יבין" אם יש לכם הערות או הארות נודה לכם
אם תכתבו לנו בדואר האלקטרוני על מנת שנוכל לתקן במהדורה הבאה:
Shmuelamit770@gmail.com

Sikum HaDvar Malchut 51 52
© כל הזכויות שמורות למוציא לאור

מותר לפרסם את הסיכומים "ככתבם וכלנשונם"
לצורך "הפצת המעיינות" בלבד, כל שימוש אחר אסור בהחלט
אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל

נדפס בארץ ישראל, ח"י חשוון ה'תשפ"א
printed in the holy land, November 2020

הקדמת המסכם

פותחים בברכה, ופותחים בדבר מלכות..

בחוברת זו השתדלתי לסכם את השיחות האחרונות ששמענו לעת עתה מהרבי מה"מ, בקיץ תנש"א וחורף תשנ"ב, המפורסמות בשם "דבר מלכות" הייחודיות בסיכומים אלו אשר נשמר המבנה של השיחה בצורה תמציתית, באופן שנשאר בעיקר המהלך והנקודה המרכזית ללא דגש על הפרטים, וכן בד"כ נשמטו השאלות והובאו מלכתחילה המסקנות וההסברים התוכניים.

חוברת זו מיועדת בעיקר לתלמידים המעוניינים לקבל סיכום כללי על תוכן ומהלך השיחה לפני הלימוד בה, או שלמדו את השיחה ומעוניינים לשננה או לסכמה על מנת למוסרה לאחרים, או לאלה שלא למדו עדיין אף פעם את השיחות ומעוניינים לטעום, אך נדרש לכך עזרה מתלמידים שלמדו.

בשיחות הדבר מלכות הרבי מאיר את התורה באופן של מחשבה וראייה גאולתית על כל רבדי התורה ומציאות החיים, המתבטא בחיבור עצום של פרטים בפרשה או הקביעות של התאריך (יום בשבוע ויום בחודש), יומי דפגרא, פרקי אבות בקיץ, וכן ענין מהלך הלבנה שדומה לישראל וכו' - שכל אלו קשורים ומתחברים לזמן המיוחד שלנו "קבלת פני משיח צדקנו"

הרבי מבאר את "השלימות האמיתית" שיהיה בגאולה האמיתית והשלימה, גילוי דרגה 'שלישית' שלמעלה מדרגה אחת או שתיים שיש בכוחה לחבר ולאחד בין אור הבלי גבול לגבול, בין אורות לכלים, עליון לתחתון, גאולה לגלות, משפיע ומקבל וכו' ולעשות דירה לעצמותו יתברך בתחתונים ממש.

בתקווה שהסיכומים יגדילו את מעגל הלומדים של שיחות אלו, וע"י הפצת המעיינות חוצה יתגלה הרבי מלך המשיח תיכף ומיד ממש בגאולה השלימה

תוכן עניינים

53.....	שלח.....	תרומה.....(חסר)
54.....	כ"ח סיון.....	תצווה.....(חסר)
55.....	קרח.....	תצווה ב'.....(חסר)
56.....	קרח ב'.....	כי תשא.....(חסר)
57.....	חקת (י' תמוז).....	ויקהל..... 32
58.....	בלק (י"ז תמוז).....	פקודי.....(אין שיחה)
59.....	פינחס.....	
60.....	מטות - מסעי.....	

חומש דברים

61.....	דברים - חזון.....	ויקרא..... 33
62.....	ואתחנן - נחמו.....	צו..... 34
63.....	עקב - מ' אלול.....	יא' ניסן..... 35
64.....	ראה, ר"ח אלול.....	י"ד ניסן..... 36
65.....	שופטים.....	ערב פסח..... 37
66.....	כי תצא.....	אחרון של פסח א..... 38
67.....	כי תבוא.....	אחרון של פסח ב..... 39
68.....	ערב ראש השנה.....	כו ניסן..... 40
69.....	ברכות ערב ר"ה.....	כח ניסן..... 41
70.....	ניצבים - וילך ור"ה.....	שמיני ער"ח אייר..... 42
71.....	הל' תושב"ע -	תזריע-מצורע..... 43
72.....	סיום הרמב"ם.....	אחרי-קדושים..... 44
	ליל שמחת תורה.....	אמור..... 45
		בהר - בחקותי..... 46

חומש במדבר

73.....	בית רבינו שבבל.....	במדבר..... 47
74.....	ב' ניסן תשמ"ח.....	חג השבועות..... 48
		חג השבועות ב'..... 49
		נשא..... 50
		בהעלותך..... 51
		בהעלותך ב'..... 52

חומש בראשית

8.....	בראשית.....
9.....	נח.....
10.....	לך לך.....
11.....	וירא.....
12.....	חיישרה.....
13.....	תולדות.....
14.....	תולדות ב'.....
15.....	ויצא.....
16.....	וישלח.....
17.....	י"ט-כ' כסלו.....
18.....	וישב.....
19.....	חנוכה.....
20.....	מקץ (חנוכה).....
21.....	ה' טבת.....
22.....	ויגש.....
23.....	ויחי (י' טבת).....

חומש שמות

24.....	שמות.....
25.....	וארא.....
26.....	וארא ב'.....(חסר)
27.....	בא.....(חסר)
28.....	בא-בשלח.....(חסר)
29.....	בשלח.....
30.....	חמשה עשר בשבט.....
31.....	יתרו.....
	כ"ב שבט.....
	משפטים.....
	משפטים ב'.....

ש"פ בראשית תשנ"ב

ידוע פתגם רבותינו נשיאינו: ש"שבת בראשית נוגעת לכל השנה כולה" כי שבת בראשית מציינת את המעבר והחיבור של חודש תשרי, המרובה במועדות, לאורח החיים היום יומי הרגיל בשאר חדשי השנה.

"בראשית" - כוונת הבריאה 'שמים וארץ' היא בשביל התורה וישראל שנקראו 'ראשית', שעיקר החידוש הוא שגם כפי שישראל נמצאים בתוך העולם, מתגלה שהם "ראשית" של כל הבריאה, כי החידוש ב"ובנו בחרת" הוא דווקא בגוף הגשמי של היהודי, הדומה בחומריותו לגופי שאר האומות.

זהו העילוי של שבת בראשית, ע"י שקוראים בתורה "בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ" מקבלים את הכוח המיוחד אשר עוד טרם שיוצאים מחודש תשרי, שבה נמצא בגלוי איך שבני ישראל הם למעלה מהנהגת העולם ("ראשית" בעצם), בהתאם לאופן ההנהגה בשבת זו תימשך במשך כל השנה, בימי החול הרגילים, באופן שגם בעבודה הגשמית בעולם תורגש המעלה של בני ישראל שהם "ראשית" של העולם, "אתה בחרתנו מכל העמים" שכוונת הבריאה היא בשבילם, שנקראו "ראשית".

ועפ"ז תובן החידוש בפירוש רש"י על הפסוק "בראשית", שאפילו כפי שישראל נמצאים בעולם הזה הגשמי והחומרי יחד עם אומות העולם הטוענים "ליסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גוים" יתגלה הבחירה של הקב"ה בישראל והנתינה של הארץ הנבחרת לעמו הנבחר

ולכן מובן, שאנו לא נמצאים תחת השליטה או תלויים בלחץ של אומות העולם ח"ו, וארץ ישראל שייכת לעם ישראל כי הקב"ה נתן לנו, עד שאומות העולם מכירים בכך ומסייעים לנו, כמו ארצות הברית ועוד. ובהדגשה בשנת תשנ"ב אשר תהא "נפלאות בכל" ויהי רצון שיתווסף עוד, ומעלין בקודש, ויש לומר שהדרך בכל זה נסללה ע"י הפעולות במשך הדורות של רבותינו נשיאינו, ותיכף ומיד נבוא לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ש"פ נח תשנ"ב

שבת פרשת נח היא שבת כללית, להיותה השבת הראשונה אחרי שנשלמה ששת ימי בראשית, והשבוע הראשון שבה מתחיל עבודת האדם בפועל:

בפרשת בראשית מסופר אודות **בריאת** העולם כפי שהוא מצד בריאתו ע"י הקב"ה, מצד הכוונה העליונה (בכוח), אך כשהעולם יורד ממדרגתו, ע"י חטאים וכדו', לא יכול להיות קיום לעולם)

בפרשת נח מסופר אודות **קיום** העולם, שלימות העולם כפי שהוא מצד עבודת האדם (בפועל), שע"י העבודה בבירור וזיכוך העולם התחתון, האדם ממשיך ומגלה בה אלוקות, באופן של הוספה ובעילוי גדול לגבי המעמד ומצב שמצד הבריאה, אלוקות שלמעלה ממדידה והגבלה דהעולם (שם הוי' שלמעלה משם אלוקים). וזהו גם ענין כריתת הברית עם נח, שגם במצב ירוד ניתן כוח לבירור וזיכוך העולם ע"י התשובה.

בשבת זו עושה היהודי חשבון צדק לעצמו בנוגע לשנה הקרובה:

אופן הא' - שמפשפש בפרטי ענייניו ועוסק בתיקונם במעשה בפועל, לפי ערך וביחס להמדידה והגבלה של הפרט. ואופן הב' (נעלה יותר) - שמתעלה לדרגא נעלית ובדרך ממילא ע"י האור נדחים העניינים הבלתי רצויים (אך באופן זה אינו מורגש תיקון הפרט).

והשלימות האמיתית היא בחיבור ב' המעלות גם יחד: להתעסק בעניינים הפרטיים של העולם, מתוך תנועה של התעלות לדרגא הנעלית יותר כדי להמשיכה ולגלותה במדידה והגבלה של העולם, ומתוך שמחה ותענוג.

והדגשה בשנה זו (תשנ"ב), שמסקנת החשבון צדק היא שתיכף ומיד צריכה לבוא הגאולה, וגם אם נשאר לתקן איזה פרט, הרי העבודה דכללות בני ישראל נסתיימה! הרי בוודאי שכבר כלו כל הקיצים, וכבר עשו תשובה, ועכשיו אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו! ומעוררים על ההידור בקידוש לבנה (עיין בשיחה) שקשורה למלכות בית דוד, שנזכה בקרוב ממש.

ש"פ לך-לך תשנ"ב

בפרשת לך לך מתחילה תקופתו של אברהם אבינו, היהודי הראשון, החל מצווי ה': "ויאמר ה' אל אברם 'לך-לך' מארצך וממולדתך.. אל הארץ אשר אראך", ואח"כ הבטחת הקב"ה על ארץ ישראל ומצוות ברית מילה.

ידוע שאברהם אבינו התחיל את ההכנה למתן תורה (ע"י הציווי לך לך), ומכיוון שישנו בכל יום ענין החידוש והעלייה בקודש של "נותן התורה" לשון הווה, הרי ההוראה של 'לך לך' הוא הכנה למתן תורה גם שלנו בכל זמן.

וכן בנוגע לנתינת וקנין הארץ, בפרשתנו נאמר "כבר נתתי" בלשון עבר, הרי בגלוי ובפועל נתן ה' רק ארצות ז' עמים (שרומזות על בירור המידות), ובעתיד יתווסף ג' ארצות (שרומזות על עבודת המוחין), ולכן עדיין חסר בשלימות הקנין של ארץ ישראל, ועדיין נדרש העבודה של "לך לך" בקנין הארץ גם היום.. ובגאולה יהיה חידוש שאומות העולם ימסרו לישראל ברצונם הטוב בדרכי נעם ובדרכי שלום, ויהיה השלימות ד"כל יושביה עליה"

החידוש של מתן תורה הוא, שדרגת האלוקות של עליונים ותחתונים יתאחדו, עד שיהיה דירה לו ית' בתחתונים. כמו במצות מילה שקיים אברהם כהכנה למתן תורה, שנעשה 'חפצא של קדושה' עד שזה נעשה 'ברית עולם'.

והחידוש בצווי "לך-לך" היא נתינת כוח להליכה אמיתית' שלא להסתפק במצב העכשווי, אלא לצאת לגמרי ממקומו והמדידות והגבלות שלו, אפילו הקדושות, ולפעול בעצמו ובעולם 'הליכה שלא בערך' הן באופן מלמטה למעלה והן באופן מלמעלה למטה, לחבר עליונים ותחתונים, עד שמגלה כוחות הנעלמים שבו, כולל בלימוד התורה, ולהעמיד תלמידים, ובאופן שנעשה "אברהם" אב המון גוים - בעל הבית על העולם.

ויהי רצון שע"י ההוספה בענין ד'לך לך' נלך לשלימות ארץ ישראל כו', ונגיע ל"וירא אליו ה'" ושלימותה בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ש"פ וירא תשנ"ב

בשייכות לפרשתנו, מסופר על אדמו"ר הרש"ב נ"ע שבכה בילדותו לסבו: "מפני מה ה' נראה אל אברהם אבינו ולנו אינו נראה"? ויענהו הצמח צדק: כשיהודי צדיק, מחליט בגיל 99 למול את עצמו, ראוי הוא שה' יראה אליו.

במצות מילה ישנה כניסת נפש האלוקית, חלק אלוקה ממעל ממש, שחודרת בגוף הגשמי של כל יהודי. בכייתו של הרבי הרש"ב אינה הייתה בנוגע להמצאות ד"וירא אליו ה'" כי זה הרי קיים בכאו"א מישראל, אלא הייתה בנוגע ל'הראיה בפועל ובגלוי' שהייתה לאברהם, שמכיוון שאברהם הוא 'אבינו' ואנו יורשיו, הרי גם אנו צריכים לראות התגלות זאת באותו האופן.

ועל זה השיב לו הצ"צ: שכדי 'לראות' את ההתגלות ד"וירא אליו ה'" בפועל ובגלוי, צריכים להיות 'ראויים לכך' ע"י עבודה בפועל כמו אברהם אבינו.

ההוראה בעבודת השם: כאשר יהודי לומד וקורא בתורה "וירא אליו ה'" הוא צריך לדעת שהכוונה היא גם אליו, שנכנס בבריתו של אברהם אבינו. וידיעה זו מעוררת בו תשוקה לראות את ההתגלות במוחש, ובוודאי יעשה כל התלוי בו להיות 'ראוי לכך' ע"י 'עבודתו', להחדיר קדושה בגופו ובחלקו בעולם, להיות 'כלי ראוי' להתגלות זו בפועל ובגלוי.

וענין זה מודגש בקביעות של פ' וירא בח"י מר חשוון, שתוכנו, שבכל ענייני העולם (עובדין דחול שבחודש מר חשוון) יהיה ניכר החיות (ח"י) האמיתי דאלוקות, ובהמשך לזה באים לכ"ף מר חשוון (יום הולדת הרבי הרש"ב נ"ע) - בחינת הכתר, דרגה נעלית שלמעלה מכל הספירות שמתגלה וחודרת בימי החול של חודש מר חשוון, הקשורה עם התגלות העצמות.

ובשייכות לגאולה, נוסף על הניצוץ משיח שקיים בכאו"א, קיימת **מציאותו** של משיח כפשוטו, ומכיוון שבדורנו נסתיימו וגשלמו כל ענייני העבודה (עיין בשיחה), הרי ישנה גם **ההתגלות** דמשיח, ועכשיו רק צריכים לקבל את פני משיח צדקנו בפועל ממש, וכל פעולה חדורה בענייני משיח וגאולה.

ש"פ חיי שרה תשנ"ב

בקשר עם פתיחת **כינוס השלוחים העולמי**, צריך להזכיר את התפקיד המיוחד של עבודת השלוחים בדורנו, החידוש העיקרי והשער שדרכו עולה כל ענייני השליחות: להיות מוכנים **"לקבלת פני משיח צדקנו"** בפועל ממש.

השליחות הראשונה בתורה הייתה כשאברהם שלח את אליעזר עבדו לפעול את נישואי יצחק ורבקה. בנוגע לאופן השליחות של אליעזר: מצד אחד היה מציאות נפרדת, כשדכן, ורק מעשיו או כח עשייתו היה 'כמותו דהמשלח', ומצד שני, אליעזר היה 'זקן ביתו המושל בכל אשר לו' והיה בטל למשלח ממש "עבד אברהם", וגדר ודין שליחותו הייתה 'כמותו דהמשלח ממש'.

הנישואים של יצחק ורבקה היו כלליים ועיקריים, מכיוון שנגעו לכל ההמשך התולדות של עם ישראל, וסימלו את ההכנה למתן תורה שהוא החיבור בין עליונים ותחתונים, והתאחדות בין הנשמה לגוף, להמשיך ולגלות את אור הקדושה בגשמיות העולם, לכן בשביל מטרה נעלית זו כתב אברהם שטר מתנה ליצחק עם 'כל אשר לו' (!!)) ונתן לאליעזר כדי שיצליח למלאות שליחות הכי עיקרית זו, יחוד מ"ה וב"ן, ששלימותו תהיה בגאולה השלימה.

עפ"ז מובן עניינו של משיח בתור שליח, שעל ידו נפעלת שלימות יחוד מ"ה וב"ן (שהחל אז), ולכן יש בו ב' העניינים של שליח, שהינו מציאות לעצמו, נשמה בגוף, ויחד עם זאת הינו שלוחו של הקב"ה ממש. וזהו פעולת ובקשת משה לקשר ולאחד את 'גואל ראשון' (משה, ספירת החכמה) עם 'גואל אחרון' (משיח, ספירת המלכות), היחוד של מלך ורב אצל המשיח, בגאולה.

ובדורנו התחדש ע"י הרבי הריי"צ, שכל יהודי שליח להבאת הגאולה, ומקבל מהקב"ה 'כל הכוחות' לפעול היחוד דנשמה בגוף בעולם הזה הגשמי, ובפרט השלוחים של הרבי שסיימו את העבודה, והדבר היחיד שנשאר הוא להיות חדור בקבלת משיח בכל כוחותיו, ולהכין את סביבתו לכך באופן שיתקבל אצל כו"ו ע"פ שכלו והבנתו, ועי"ז תבוא הגאולה האמיתית והשלימה.

ש"פ תולדות תשנ"ב

התחלת פרשתנו **"ואלה תולדות יצחק"** דומה לפרשת "אלה תולדות נח", ולמרות שהשם 'תולדות' לכאורה מתאים יותר לתוכן פרשת 'נח', והשם 'יצחק' לפרשתנו, בכל זאת, כך נקבע בצורה מדויקת ע"פ מנהג ישראל.

החילוק בין פ' נח לתולדות הוא ע"ד החילוק בין לפני לאחרי מתן תורה, כי פ' תולדות הינה לאחרי ההכנה דמתן תורה ע"י עבודתו של אברהם אבינו. ולכן, 'נח' מורה על מציאותם של ישראל כפי שקדמו לתורה, מעלה עצמית שלמעלה מגילויים (כאב לבן) ו'תולדות' מורה על העבודה בלימוד התורה וקיום המצוות, שע"ז מתגלה מעלתם העצמית של ישראל בפועל ובגלוי.

וזהו השלימות האמיתית, כשהעצם (ישראל) נמשך וחודר ומתגלה גם בבחינת הגילויים (תורה), "תולדות שלאחרי נח", שמורה על מעשים טובים שבאים בפועל ובגלוי כתוצאה מהתגלות העצם ממש.

ועד"ז בנשמה וגוף, ע"פ הידוע שבחירת העצמות היא בגוף הגשמי דווקא. אמנם הנשמה היא גם בחירת העצמות והיא חלק אלוהי ממעל, וכמו אהבת האב לבנו, אך עדיין התקשרותה עם הקב"ה היא ממדרגה שיש בה תפיסת מקום (כאב לבן), ודווקא בגוף שאין לו עליו מצד עצמו, מעלת הבחירה וההתקשרות מתייחסת רק לעצמות (הבוחר) ולא לגוף (הנבחר).

וע"י שהנשמה מתלבשת בגוף הגשמי להחיותו ולזככו ולברר חלקו בעולם בקיום התומ"צ, נעשה עליו גם בגוף, שנמשך ומתגלה בו בחירת העצמות באופן ניכר וגלוי. ונמצא שההתקשרות של ישראל עם ה' היא בכל האופנים: מצד העצם ומצד הגילויים, ומצד שניהם יחד: שהעצם הוא גם בהתגלות.

ולקשר לחודש כסלו, שענינו פנימיות התורה, ובאופן דיפוזו מעיינותיך חוצה, כמו שמן, שמורה על עצמיות הדבר, ולכן מפעפע חודר בכל מקום, עד למטה מטה, ובאופן שמוסיף ב"נר מצווה ותורה אור", שיהיה ניכר בפועל ובגלוי שישראל והקב"ה כולא חד, שנעשה דירה לעצמותו ית' בתחתונים.

ש"פ תולדות (ב) תשנ"ב

עניינו של **ראש חודש** הוא מולד הלבנה - אחרי שהלבנה הלכה ונתמעטה עד שנעלמה והתכסתה לגמרי בחודש הקודם, נעשית ההולדה שלה באופן של התחדשות, אף שהיא נקודה קטנה בלבד, הרי היא נמשכת וכוללת את המשך הגדילה בכל יום במילוי ושלימות אור הלבנה, שהכל חזור בנקודה זו.

והעניין בעבודתם של ישראל שדומים ללבנה: בראש חודש מתגלה בכאו"א מישראל ניצוץ משיח שבו, מבחינת היחידה הכללית, נשמתו של משיח, שגילוי זה פועל בכל מציאותו ובכל ענייניו ועבודתו הבאה לאחר מכן שיהיו חדורים בבחינת היחידה, כפי שיתגלה בפועל ובשלימות ע"י משיח בגאולה.

ועד"ז בעבודה בכל יום ויום: כשיהודי מתעורר בבוקר, מתגלה עצם מציאותו כפי שהיא מאוחדת עם עצמותו ית', שלמעלה משם ותואר, ובאמירת "מודה אני" מתבטאת תנועת הביטול וההודאה מצד עצם הנפש, שהוא היסוד לכל המשך העבודה בשאר היום, באמירת ברכות השחר ותפילה, ועבודתו בעולם ועד"ד "תינוק" שמתפלל להקב"ה עצמו כפי שהוא למעלה מדרגות וגילויים. לעומת "גדול בישראל" שמבין ומשיג אלוקות, והתקשרותו לה' היא ע"י שמפשיט ושולל ומבטל מציאותו, במסירות נפש, ורק אז נרגש בו העצמות.

זהו החידוש שבגאולה השלימה שהיא ע"ד החידוש דמולד הלבנה, כיוון שברגע המולד מתגלה העצם, וגם שנמשך בדרגת הגילויים נרגש העצם, וכמו"כ בגאולה יראו בפועל ובגילוי איך שמציאותם של ישראל הינה בעצם חד עם הקב"ה. וזהו ע"י עבודתנו בגלות לגלות ניצוץ משיח שלנו, ובאופן ש"כל ימי חיך להביא לימות המשיח" לחיות אויר משיח, לגלות את העצם.

ויהי רצון שבתחילת חודש כסלו (אותיות כס לו, עיין בשיחה) תבוא הגאולה, ע"י משיח צדקנו, וכמרומז בהכרזה "יחי אדוני המלך דוד לעולם" - נצחיות מלכות דוד, ששלימותה ע"י מלך המשיח, בהתגלותו לעין כל ע"י פעולותיו.

ש"פ ויצא תשנ"ב

"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה, ויפגע במקום (בית המקדש) וילן שם כי בא השמש, ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו וישכב במקום ההוא" ההסבר בפנימיות העניינים, ובאופן דמעשה אבות סימן והוראה לבנים:

כאשר נשמתו של יהודי יורדת למטה (מבינה דאצילות) להתלבש בגוף ובעולם הגשמי, חרון אף של מקום, מיד יש העלם והסתר על אור הקדושה, שכתוצאה מזה נעשים במצב של שכיבה ושינה, שהראש והרגל משתווים, והכוונה והתכלית היא, שדווקא מירידה זו יהיה נפעל עילוי גדול, להמשיך ולגלות קדושת הנשמה גם בתוך גופו, שיתגבר ויברר את חומריות וגשמיות העולם שתהיה כלי לאלוקות, ואדרבה שנעשה "נשכב" למעליותא, שהגוף מתאחד ומשתווה עם הנשמה, ע"י גילוי העצמות שלמעלה משניהם.

וזהו פעולת יעקב שעשה כמין מרזב סביב לראשו, שגילה את תוקף נשמתו, במוחין שבראש, שהושוו והתאחדו עם שאר האברים ע"י שנעשו אבן אחת, חיבור מעלה ומטה בכח העצמות, עד ש"האבן הזאת.. יהיה בית אלוקים" דירה לעצמותו ית'. ומכוח מיוחד זה היה ביכולתו להתגבר על ההעלם דחון, ודווקא בחן התחתן יעקב אבינו, בחיר האבות, והעמיד את 12 השבטים, היסוד וההמשך של עם ישראל, באופן ד"מיתתו שלימה". ואח"כ, מכיון שיעקב (בחי' תיקון) חשב שעשו (בחי' תהו) התברר כבר, לכן "וישלח יעקב מלאכים אל עשו אחיו", אלא שבפועל עשו יהיה מוכן דווקא רק בגאולה.

העניין הנ"ל, קשור עם חודש כסלו הקשור עם פנימיות התורה ובמיוחד עם אדמו"ר האמצעי שהוא ספירת הבינה, שיום ההולדת וההסתלקות באותו יום, ט' כסלו, באופן ד"ימיו שלימים" ומזה באים לחג גאולתו ביום שלמחרת

ובדורנו עשו התברר לגמרי, ואנו נמצאים בשלב הגאולה ממש (!!)) וצריך רק לפקוח את העיניים ולראות שהכל מוכן לגאולה, וע"י לימוד פנימיות התורה כפי שהתגלתה בתורת החסידות נראה זאת בפועל ממש, מיד ממש.

ש"פ וישלח תשנ"ב

מהעניינים המיוחדים של שבת זו בשנת תשנ"ב, שערב שבת ט"ו כסלו שבו "נמצאת הלבנה בשלמותה" מברכת ונותנת כוח ל"ט כסלו, חג החגים, שנקבעה דווקא בחצי השני של החודש (כמו חנוכה), שלא כשאר היו"ט:

'לבנה וחמה' הם 'מקבל ומשפיע' - כשה'מקבל' בקירוב ל'משפיע' הוא מתבטל ואינו מאיר, וכשמתרחק ניכר לנו שמאיר ומשפיע.

ולכן, בחצי הראשון של החודש, אחרי מולד הלבנה, הלבנה מתרחקת מהחמה וגודלת ומאירה לנו מיום ליום, עד אמצע החודש שבו נתמלא הלבנה בשלימות, אך בחצי השני של החודש הלבנה הולכת ומתמעטת, עד שמתכסה ונעלמת לגמרי, בגלל שמתקרבת לחמה, (ומתחדשת שוב) באופן ד"מעלין בקודש" ולכן גם מניין ימי החודש מוסיף והולך (ט"ז, י"ז, י"ח וכו').

ומכיוון שהתכלית והשלימות היא שהמקבל יהיה כמו המשפיע, ולא יצטרך להתבטל לחמה כדי לקבל השפעה נעלית יותר לחודש הבא, לכן בגאולה יתקיים הייעוד "והיה אור הלבנה כאור החמה" ע"י דרגת העצם שתהווה "כתר אחד לשניהם".

ולכן י"ט כסלו נקבע בחצי השני של החודש, כשמקרבם למאור, ולאחרי מילוי ושלימות הלבנה בט"ו כסלו, שמרמזת על השלימות שתהיה לה בגאולה כמו החמה. ובמיוחד חודש כסלו שהינו החודש השלישי לחודש החורף, המכוון לחודש השלישי לחודש הקיץ שבו היה מתן תורה, שעניינה היא החתונה של כנסת ישראל עם הקב"ה, וכמו כן גם עניינו של ראש השנה לחסידות היא גילוי טעמי התורה באין ערוך להתגלות שהייתה במתן תורה, באופן שיושלם הנישואין של כנסת ישראל עם הקב"ה באופן שיהיו מציאות אחת, ע"ד אור הלבנה כאור החמה.

(ולקשר לפרשה, ולהפטרה "בית יוסף.. עד צרפת", ולתשנ"ב, עיין בשיחה)

והמעשה הוא העיקר, לערוך התוועדויות בכל מקום, ולעורר ע"ד הפדיון ע"י תורה תפילה וגמ"ח, ונשב בשלווה בפועל ובגלוי, בגאולה השלימה.

י"ט-כ"ף כסלו

עניינו של חג הגאולה י"ט כסלו "חג החגים" מודגש בפסוק "**פדה בשלום נפשי** כי ברבים היו עמדי" כדברי רבינו הזקן בעל הגאולה במכתבו הידוע

פסוק זה אמרו דוד המלך על הניצחון במלחמותיו, בזכות הרבים שהיו בעזרתו והתפללו עליו. ונכלל בפסוק זה גם הניצחון של מלך המשיח ש"ילחם מלחמות ה'". וכן נוסף גם פירוש חז"ל: "אמר הקב"ה, כל העוסק בתורה ובגמ"ח ומתפלל עם הציבור, מעלה אני עליו כאילו פדאני לי ובני מבין אומות העולם" שזהו פדיית השכינה ובני ישראל מהגלות.

יוצא מכך, שתוכנה של גאולת רבינו הזקן היא הפצת המעיינות חוצה שמקרבת ביאת משיח, ובמילא גם את הפדייה של הקב"ה ובני ישראל.

"כי ברבים היו עמדי" פירושו, שישראל במעמד ומצב ד'רבים' גם כש"מפוזר ומפורד בין העמים" והיו "עמדי" עם דוד מלכא משיחא ועם הקב"ה, מצד בחינת היחידה, ניצוץ משיח, הקשורה עם יחידו של עולם, וע"י לימוד התורה, ובפרט פנימיות התורה, בחינת היחידה שבתורה, מגלים אחדותו של הקב"ה בעולם, ונעשה העניין ד"פדה בשלום נפשי" - בגאולה השלימה.

והדגשה מיוחדת בשנת תשנ"ב, מצד הקביעות ביום שלישי שהוכפל בו כי טוב, כמו י"ט כסלו המקורי, וכן בחלוקת התהילים, ובמעלתה במספר הימים הכי גדול, ריבוי ושלימות בכמות ובאיכות, והר"ת דשנה זו, תהא שנת נפלאות בכל, שהקב"ה מברך ומקבץ ומביא את כל בני ישראל יחד לבית המקדש וקודש הקדשים, שבו נמצאת אבן השתייה שממנה הושתת העולם.

ויהי רצון שנקבל החלטה טובה ונוסיף בתורה עבודה וגמ"ח, ויהיה בפועל הפדייה של כאו"ז מישראל שהוא "עמדי" עם מלך המשיח והקב"ה.

ובפרט בימינו אלה - ימות המשיח - שבהם נמצאים עכשיו (!! וצריכים רק לפתוח את העיניים לראות שנמצאת כבר הגאולה האמיתית והשלימה בפשטות, וכל בני ישראל מוכנים לגאולה תיכף ומיד ממש.

ש"פ וישב תשנ"ב

ע"פ כל הסימנים, דורנו הוא הדור האחרון לגלות ודור הראשון לגאולה, כיוון שכבר סיימו את כל ענייני העבודה, ועומדים מוכנים לגאולה השלימה.

ובהדקים: אע"פ שפיזורם של בני ישראל במדינות העולם ("מפוזר ומפורד בין העמים") הוא ירידה בחיצוניות, אומרים חז"ל: "צדקה עשה הקב"ה לישראל שפירזן לבין האומות" בגלל המעלה שבאה ע"י עבודתם של ישראל שמתיישרים ומבררים את ניצוצות הקדושה המצויים בכל מקום, ופועלים בכל מדינה לפי תכונותיה, באופן שנעשית "דירה לו יתברך בתחתונים"

עפ"ז מובן העילוי דדורנו, שבני ישראל התפזרו במדינות רבות עד ה"חצי כדור התחתון" (אמריקה) ומקיימים תורה ומצוות, באופן של התלבשות לפי מנהגי המקום, ובמיוחד בירור מדינת צרפת, שהיא מיעודי הגאולה "גלות החל הזה.. עד צרפת" ששלימות בירור העולם נפעלת ע"י הבירור של צרפת.

ועפ"ז יובן השינוי והחידוש בדורנו ביחס למדינה זו, לגבי היחס שהיה בדורו של אדמו"ר הזקן, שהתפלל שצרפת תפסיד במלחמה מול רוסיה. כי צרפת אחרי המהפכה של נפוליון ייצגה תנועה של חופש והפקרות מענייני דת, שהיוותה את "תוקף הקליפה והדין הקשה", מקום הכי תחתון.

אך בדורנו נשתנה המצב מן הקצה אל הקצה, צרפת התבררה ונעשתה מרכז של תורה וחסידות, עם ישיבת תומכי תמימים ומוסדות, המנצלים את מנהגי המקום להוסיף בעבודת ה', וכל זה בשליחותו ובכוחו של הרבי הרי"צ שבעצמו עקר ממקומו הקבוע של רבותינו נשיאנו ברוסיה, עד שהתיישב באמריקה, ומשם שלח שלוחים לברר ולזכך את העולם, כולל מדינת צרפת.

וענין זה, בירור התחתון (וגילוי העצם בו), מרומז בתיבת "צרפת" שהיא בגימטריא 770, ומתבטא בשינוי המנון צרפת אחרי שנהפך לקדושה לניגון "האדרת והאמונה", שזהו נס גלוי, וצריך להכיר ולפרסם ולהודות לה' על הניסים שעושה, שזה נוגע לביאת משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה.

מעמד "פרסומי ניסא" עולמי (באמצעות הלווין) לילדי צבאות השם, חנוכה תשנ"ב:

"בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ"

כל העולמות, הן בחי' שמים והן בחי' ארץ נבראו ע"י הקב"ה ותכליתם בשביל ב' ראשית: 1. התורה 2. ישראל = שנקראו ראשית.

כשיהודי מודה לה' ופועל על פי רצון ה' עי"ז מוסיף הקב"ה בקיום וחיות העולם שיהיה אור וטוב ושלוש אמיתי, בגשמיות וברוחניות גם יחד

ובהדגשה עם נרות חנוכה (ולא סתם נר או נר שבת): שמדגישים את הניצחון והנס הרוחני, באופן שמוסיף והולך ב"נר מצוה ותורה אור" שמאירה את דרכו והנהגתו, ובאופן של פרסומי ניסא, ברשות הרבים, גם לגויים בסביבתו

בשנים האחרונות נתווסף המנהג לערוך הדלקת נר חנוכה במעמד "פרסומי ניסא" בקנה מידה עולמי, בשידור חי ע"י השימוש בלווין ("סאטעלייט")

ומכיוון ש"כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו" מובן, שתכלית ומטרת התגליות המדעיות שנתחדשים לאחרונה היא להוסיף בכבודו של הקב"ה ולנצלם לענייני קדושה

ובכוח כל יחיד ממקומו הפרטי לפעול על כל העולם "ברגע כמימרא" ולגלות ולפרסם כבוד ה' בשבח והודיה, ולסייע לאנשים רחוקים, אשר עי"ז נעשה העולם מואר יותר באור אמיתי, שנעשה צדק ויושר ושלוש בכל העולם.

ויהי רצון שע"י ההחלטה וההוספה במצוות הצדקה נכריע את הכף ונזרז את הגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו ואז נמשיך את מעמד ההתאחדות עם הדלקת נרות בבית המקדש השלישי יחד עם כל עם ישראל.

ש"פ מקץ (חנוכה) תשנ"ב

החידוש בימי חנוכה היא (לא בסעודה כשאר היו"ט, אלא) בהדגשת השמחה וההלל, והדלקת הנרות שקבעוהו על נס השמן, המסמל את הניצחון הרוחני של קדושת התורה על חכמת יוון שרצו "להשכיחם תורתך"

ידוע שלחם ומים רומזים על נגלה דתורה (המוכרחים לקיום האדם), ויין רומז על הנסתר בתורה (ששותים בזמנים מיוחדים), ושמן רומז על "רזין דרזין" (שמפעפע ונותן תענוג באוכל), שזהו פנימיות התורה.

תוכן נס חנוכה קשור עם דרגת הנעלית "שמן" שבתורה, כי היוונים היו בחינת חכמה דקליפה, חכמה חיצונית, ורצו לטמא את הקדושה שבתורה, ולהשכיח את הקב"ה ממנה, ולכן מצד גודל הירידה "כשעמדה מלכות יון הרשעה על עמך ישראל" היה צורך בהוספה והתגברות על החושך בעולם ע"י התגלות אור התורה, והנס היה שמצאו שמן טהור, שהוא דרגה נעלית שאין ביכולת היוונים לגעת בו, שפועל וחודר ומפעפע (כמו השמן) בהידיעה והכרה ורגש האדם, שגם התורה הנגלית היא קדושה וחכמתו של הקב"ה.

עיקר ושלימות הגילוי דשמן ופנימיות התורה היה בי"ט כסלו, שבו התחיל הפצת המעיינות (של הבעש"ט) חוצה באופן של "לימוד חשוב ועיקרי" בהבנה והשגה (חסידות חב"ד), ואח"כ ע"י התייסדות ישיבת תומכי תמימים, ובפרט שמתקרבים לביאת משיח זוכים לטעום מתורתו של משיח, שילמד "סוד טעמיה ומסתר צפונותיה" ובפרט שדורנו האחרון לגלות וכו'..

ושייך לפרשתנו "מקץ" הקשור עם סוף הגלות והתחלת הגאולה, וע"ד יעקב אבינו שהיה מוכן לגאולה וכל רגע בגלות אפילו ב"מיטב הארץ" נחשב אצלו לימים "מעטים ורעים" באופן זמני, כיון שחסר בהם העיקר "הגאולה".

ויהי רצון שנוסיף בחיזוק האמונה והציפייה לביאת המשיח, ובלימוד והפצת פנימיות התורה, ובענייני חנוכה, והקב"ה יביא את הגאולה תיכף ומיד ממש.

ה' טבת תשנ"ב

ה' טבת קשור עם השחרור וה"פדיון שבויים" של ספריית רבותינו נשיאינו. ו"הימים האלה נזכרים ונעשים" מדי שנה בשנה.

ומכיוון ש"מצווה גוררת מצווה" הרי מובן שאנו ממתנינים לשחרורם של עוד ספרים שיוחזרו לבית רבינו שבבל, לבעל הבית האמיתי שלהם, הרבי.

ונוכל להוסיף חכמה והבנה בשלימות ביחד עם שאר הספרים.

ועוד וגם זה עיקר, שנביא את הפדיון שבויים האמיתי והשלם של כל בני ישראל ע"י הקב"ה מהגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה

נקודה נוספת, הניצחון של הספרים האמיתי הוא דווקא כאשר עי"ז נוסף בלימוד הספרים "ציון במשפט תפדה" ובמיוחד הספרים שנפדו, וכולל לימוד המשניות, שזה פועל שמפדיון הספרים באים תיכף לפדיון דהגאולה, וע"י עצם ההחלטות הטובות, נפעל אצל הקב"ה, כאילו כבר נלמדו ממש.

וכמו בפרשת השבוע "ויגש אליו יהודה" שמסמיכים גאולה לתפילה,

ולכן בה' טבת הקשור עם גאולת הספרים - בסמיכות לזה אנו מתפללים ומבקשים עבור הספרים שמחכים לפדיונם,

וכן תפילה על הפדיון הכללי בגאולה האמיתית והשלימה

וע"י מצוות צדקה פועלים הפדיון שבויים, כמו שכתוב "ושביה בצדקה"

ויהי רצון שנזרז את הגאולה, ולא יהיה שום עיכוב, ונבוא כל ישראל לארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, ובהר הקודש, ובבית המקדש השלישי

(הרבי נתן לכל אחד מהנוכחים ב' שטרות של דולר, הא' לעשות בו כטוב בעיניהם, והב' לתתו לצדקה)

ש"פ ויגש תשנ"ב

בפרשתנו מובא **הגשת יהודה** בתוקף **אל יוסף** שליט מצרים (לפני שידע שהוא יוסף), שע"י תוקף זה ניתן הכח אח"כ לבני ישראל להיאחז ולפרות "במיטב הארץ" בארץ גושן (בזכות ובסיוע יוסף הצדיק ע"י ציווי פרעה). ובהפטרה מובא עליו מלכות יהודה לעתיד "ודוד עבדי נשיא להם לעולם".

התוקף של יהודי בזמן הגלות יכול להיות בשני אופנים:

1. התוקף שלו הוא רק כפי האפשרי ובהתחשבות לפי הכללים של הנהגת העולם והגלות, חוקי הטבע, חוקי המדינה, וכיוצא בזה (הנהגת יוסף).
2. הוא עומד לגמרי למעלה מכל ענייני העולם ואומות העולם ומעל הגלות, ואדרבה - הוא מתנהג עימם בתוקף, ועד שיש בכוחו לשנות את חוקי והנהגת המדינה (הנהגת יהודה).

ויובן ע"פ ביאור אופן הנהגת מרדכי היהודי בזמן המלך אחשוורוש, שהיה במצב דומה ליהודה, שלא כרע ולא השתחוה להמן למרות ציווי המלך, כי כאשר קשורים עם הקב"ה כפי שהוא למעלה מהנהגת העולם, יש בכח לחבר בין שני הפכים: שגם כפי שנמצאים ופועלים בתוך הגבלות העולם ובזמן הגלות, וישנה הבחירה "לעשות כרצון איש ואיש" (מרדכי והמן, שני רצונות מנוגדים) יהיה "לא יכרע ולא ישתחוה", כיון שנמצאים למעלה מזה.

ולכן התוקף הנ"ל ב"ויגש יהודה" (וקבלת ההשפעה מיוסף, ע"ד סמיכת גאולה תפילה וכו') היא ההכנה הנותנת את הכח להבאת הגאולה האמיתית והשלימה, כפי שיתגלה לעתיד לבא מלכות דוד בתכלית השלימות.

בדורנו, העולם מאפשר ומסייע ליהודי להתנהג כפי רצונו, באופן ש"ויאחזו בה ויפרו וירבו מאוד" עם כל התוקף והבעלבתי'ות על העולם, שכל זה הכנה לגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו. (ולקשר לה' טבת, פדיון של הספרים, עיין בשיחה). ולהוסיף, שיחד עם הסיוע והעבודה של יוסף שבדורנו (הרבי הרי"צ) יש גם את ה"ויגש אליו יהודה" משיח שיבוא בקרוב ממש

ש"פ ויחי, עשרה בטבת תשנ"ב

פרשת "ויחי" מסיימת את ספר בראשית, המהווה חיזוק על העבודה דכל בני ישראל עד סוף כל הדורות, הנמשך ע"י "ויחי יעקב" בחינת "י' עקב" - גילוי נקודת היהדות ותוקף הנצחיות דעצם הנשמה שנמשכת וחודרת בכל המציאות עד להעקב, שגם בעבודה ו"זריעה" בזמן הגלות "זרעו בחיים" אמיתיים על פי תורה, ועי"ז באה ה"צמיחה" בגאולה הנצחית והשלימה.

ולקשר לצום עשרה בטבת, שמלך בבל הקיף את החומה ועשה מצור על ירושלים מבחוץ, שהוא התחלת החורבן להמשך המאורעות (י"ז תמוז, ט' באב, ג' תשרי), שמודגש בו ה"יום רצון" בנוגע לעבודת התשובה שמבטלת החורבן ומביאה גאולה, יותר משאר התעניות, כיוון שלא היה בו ענין של חורבן בפועל, והכוונה הייתה מלכתחילה לעוררם לתשובה ולבטל החורבן.

מובא במדרש שזהב כסף ונחושת הם כנגד שלושת האבות ובתי המקדש (עיין בשיחה), וע"י יעקב שעניינו תורה נעשה הבירור דנחושת הרומז על המעמד ומצב דזמן הגלות, שנמצאים במעמד ומצב של חולה שמבקשים ודורשים מהקב"ה את בית המקדש השלישי, שיהיה בתכלית השלימות, בית נצחי שלא שייך בו חורבן, וזהו ע"י בירור הברזל שנהפך מברזל של חורבן לקדושה, שיהיה חלק מבנין בית המקדש עצמו, שחוזקו ותוקפו מתבטאת גם ובעיקר בירידתו לעולמות התחתונים (על דרך מעלת השפחות לגבי האמהות המרומזות בר"ת ברזל, עיין בשיחה) כפי שיתגלה בגאולה השלימה.

ויהי רצון שתיכף ומיד נעלה מן הגלות אל הגאולה עם נשיא דורנו ש"לא מת" כיעקב אבינו, וע"י ההתקשרות והביטול אליו הרי זה נמשך בכאו"א מאנשי הדור "חיים נצחיים" כפשוטם, והקב"ה יאסוף אותנו, ונבוא עם עניני שמיא לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש ולקדש הקדשים. וכאו"א מישראל מראה באצבעו ואומר הנה "משיח צדקנו" והנה השולחן ערוך ומוכן לסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר, ונמשיך לסעודת דוד במוצאי שבת, ביחד עם מלך המשיח בראשנו.

ש"פ שמות תשנ"ב - מהדורה זמנית

על "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" מובא במדרש "על שם גאולת ישראל נזכרו כאן" למרות שגאולת מצרים הייתה הרבה זמן אח"כ, וכן זכירה זו כוללת גם הגאולה העתידה, וצריך להבין מהי ההוראה אלינו מזה כיום.

"הבאים מצרימה" בחיצוניות ולפי שעה הוא ענין של ירידה וגלות, אבל בפנימיות זה חלק מהעליה והגאולה, ולכן בכל הגלויות המטרה היא שבני ישראל יזכירו וימשיכו את הגאולה לתוך הגלות, כולל על הגאולה העתידה.

ביום בו מינו את ראב"ע לנשיא הוא אמר בשם בן זומא שצריך להזכיר יציאת מצרים בלילות, שנאמר "למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך" לרבות הלילות, וחכמים אומרים "כל ימי חיך - לרבות ימות המשיח".

ובעבודת האדם: גם כשיש חושך כמו בארץ מצרים ניתן וב"לילות" צריך לחוש את הגאולה בדיוק כמו שיש הארה אלוקית אז הנשמה מרגישה גאולה. וכשחושבים גאולה זוכרים שיציאת מצרים הייתה הצינור וההתחלה גם לגאולה העתידה, ולכן אמר זאת רבי אלעזר דווקא בהיותו נשיא כי נשיא הדור נותן לנו הכוחות לחוש זאת, להכניס את הגאולה לתוך זמן הגלות.

לכן הזכרת שמותם של בני ישראל בכניסתם למצרים הייתה על שם גאולת ישראל, כדי ללמדנו שגם בזמן הגלות ואפילו כשרק נכנסים לגלות צריך לזכור שמדובר בתהליך בלתי נפרד מהגאולה האמיתית והשלימה, ובמיוחד בתקופתנו, שאנו צמודים לגאולה ובוודאי שאין צורך בהפסק כלל בין המצב העכשווי לעתידי וניתן להיכנס מיד לגאולה האמיתית והשלימה ולחיים הנצחיים שיהיו אז.

יהי רצון שנגלה כבר שכל המצב ההוא של הירידה למצרים והגלות זה מצב של גאולה וימות המשיח ונתכונן לכך.

ש"פ וארא תשנ"ב - מהדורה זמנית

"וארא אל אברהם.. בא-ל שד-י ושמי הוי' לא נודעתי להם.. לכן אמור לבני ישראל אני הוי' וגו'"

בזכות עבודת האבות כמו אברהם אבינו שקיים מצוות ובמיוחד ברית מילה בגופו הגשמי - התחילה האפשרות לגילוי אלוקות בעולם, למרות שבזמנם הגילוי לא היה ניכר ובתוקף כ"כ אלא בדרגת א-ל שד-י

בכל זאת הרי זה היה הכנה והתחלה לגילוי שם הוי' ממש שניתן לבני ישראל במתן תורה, ונתינת הכוח בעבודה לפעול החיבור של עליונים ותחתונים בגדרי העולם ולהמשיך בתוכה גם דרגת האלוקות שלמעלה מגדר עליון ותחתון בתוך העולם - שזהו העצם דישראל שלמעלה מהתורה שקיימת באבות שהם למעלה ומקור לבנים.

בדרגת העצם, גדרי העולם שווים ולא נחשבים, אך לאחרי מתן תורה התחדש שגם העצם נמשך ומתגלה בעולם ללא גבול בצורה ניכרת וגלויה, והכח להמשכה זו הגיעה מהאבות

וגם לנו, בני ישראל אחרי מתן תורה, פועלים וממשיכים את הגילוי הנעלה ביותר בשם הוי' שתתגלה בשלימות הכי גדולה בגאולה האמיתית והשלימה.

***

חודש טבת (העשירי) מסמל את שלימות העבודה של בני ישראל שממנה מגיעים לחודש שבט (האחד עשר) שמסמלת את השלימות דלעתיד לבוא (בדוגמת משה רבינו שהגיע לפרעה) שתהיה באין ערוך לגילוי שם הוי' שהייתה במתן תורה ע"י האבות.

וכמו"כ בדורנו, אחרי ההסתלקות של הרבי הריי"צ (עם ג' תקופות) מגיעים לי"א שבט - שהכל מוכן כבר לסעודה דלעתיד לבוא - ימות המשיח. וכו'

~ כאן חסרים שיחות ש"פ וארא ב' תשנ"ב וש"פ בא תשנ"ב
וש"פ בא בשלח תשנ"ב, בעז"ה יופיע בהדפסה הבאה ~

ש"פ בשלח תשנ"ב - מהדורה זמנית

"ויהי בשלח פרעה את העם ולא נחם אלוקים דרך ארץ פלישתים.. ויסב אלוקים את העם דרך המדבר ים סוף"

מובא במדרש: "ממצרים לארץ ישראל י"א יום אלא שנשאל הקב"ה דרך המדבר 40 שנה"

מסביר הרבי, בחינת הי"א היא 'האחד שמעל העשר' המורה על מהותו ועצמותו יתברך.

וכוונת הקב"ה הייתה שכדי שבני ישראל יקלטו דרגה כזו בפנימיותם צריך להסבם דרך המדבר במשך 40 שנה ולהכינם לקבלת התורה דרך קריעת ים סוף, שירת הים, מחיית עמלק והודאת יתרו - בכדי שיבררו את ניצוצות הקדושה החבויים שם וע"י עבודתם יתעלו לקדושה.

ידוע שבמתן תורה ניתן בהעלם גם מה שיתגלה לעתיד לבא, וע"י שלימות מעשינו ועבודתנו בכל זמן משך הגלות (כמו מ"ב המסעות) נעביר את השעבוד ורוח הטומאה, ונזכה לשיר חדש, וארץ ישראל תתפשט על כל העולם ויהיה דירה לו יתברך בתחתונים דווקא.

ובדורנו יש דרגת הי"א ביום (שמש /משפיע) ובחודש (לבנה /מקבל) שבט, שנשלם כל ההעליות של בעל ההילולא במשך כל ה 42 (!) שנים עד שנת תשנ"ב ותיכף ומיד ממש הכניסה לארץ טובה ורחבה בגאולה האמיתית והשלימה.

ההוראה לפועל: להוסיף בלימוד התורה, תפילה והתוועדויות בכל מקום כולל בט"ו בשבט וכו'

ומתוך שירה, שנוסף על רגש הכוסף והתשוקה והגעגועים לגאולה צריך להיות עתה בעיקר רגש השמחה מזה שהגאולה באה ברגע זה בפועל ממש.

חמשה עשר בשבט תשנ"ב

יש לנצל את הזמן ד"ראש השנה לאילן" כדי להתחזק ולהוסיף בעבודת האדם בשבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל:

"ארץ חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש"

• 'ארץ': צריך יגיעה בחרישה וחפירה וכל הל"ט מלאכות בשביל הצמיחה המבורכת (באופן ד"ירידה לצורך עליה")

וסדר העבודה הינו מהקל אל הכבד:

• 'חיטה' (מאכל אדם): עבודה עם הנפש האלוקית

• 'שעורה' (מאכל בהמה) הנפש הבהמית

• 'גפן': הוספת השמחה

• 'תאנה': בירור הלבושים

• 'רמון': "מלאים מצוות כרימון" בירור ענייני העולם

• 'ארץ': מצד גודל ירידת הגלות יש צורך בעבודה בעילוי גדול יותר, יגיעה וחפירה בשביל למצוא אבנים טובות ומרגליות (ולא סתם צמיחה)

• 'זית': להפוך את המרירות למזון באופן של "מעדנים להשיב הנפש"

• 'שמן': פנימיות התורה ששלימותה תתגלה לעתיד לבא

• 'דבש': ריבוי העבודה ויגיעה (כמו תמרים שצומחים רק אחרי 70 שנה)

ועי"ז נעשית גם הכניסה אל ארץ טובה ורחבה בתכלית השלימות בגאולה האמיתית והשלימה.

ויש לעורר גם על השמירה על שלימותה של ארץ ישראל ביחד עם שלימות העם ושלימות התורה - שלימות משלושת וניצחית,

ומיד נלך לארצנו הקדושה לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולקדש הקדשים.

ש"פ יתרו תשנ"ב - מהדורה זמנית

עשרת הדברות כתובים בתורה פעמיים - פעם ראשונה בפרשתנו, פרשת יתרו, שבו הקב"ה עצמו אמרה במתן תורה, והפעם השנייה בפרשת ואתחנן בתור חלק מדברי משה לבני ישראל, עם שינויים קלים.

היות שב' הדברות הם חלק מהתורה הנצחית ותורה מלשון הוראה, מהו הצורך וההבדל ביניהם ובפרט ההוספה של האחרונות שאמר משה לגבי הראשונות שבני ישראל שמעו מהקב"ה בעצמו?

תשובה:

ישנה מעלה ודרגא בכל אחת משלימה את חברתה:

הראשונות מבטאות את הביטול של בני ישראל לו ית' לגמרי בלי ממוצעים. והשניות מבטאות את המציאות של יהודי כנשמה בגוף בעולם הגשמי שמקבל כח ממשה נשיא הדור שיוכל להתנהג ע"פ הוראות התורה ולהשיגה בשכלו.

תכלית שלימות המעלה היא בחיבור שניהם יחד: הגילוי דעצמותו ומהותו כפי שנמצאים בנשמות בגופים בעולם הזה ומקבלים את הגילוי בפנימיות מציאותם.

ובהדגשה לדורנו - כמרומז בר"ת מיד. ובנוגע לפועל להוסיף בלימוד התורה וקיום המצוות ולהשפיע על הקרובים אליו. וזוכים שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש.

כ"ב שבט תשנ"ב**-בקשר עם היארציט של הרבנית הצדקנית מרת חיה מושקא נ"ע-**

היארציט של הרבנית חיה מושקא בכ"ב שבט הינו יום ברכה ועלייה שנמשך לכולם, הרומז על "בך יברך ישראל", וקשור לכללות עבודתו של נשיא דורנו המגיע כהמשך ובהוספה ליום ההילולא י' שבט

ובהקדים, במתן תורה נתן הקב"ה את הכוח לבני ישראל לעשות דירה לו יתברך בתחתונים.

החידוש של דורנו - שבו מסיימים את הבירורים האחרונים של הגלות ומביאים את הגאולה

ויש בזה ג' תקופות המבטאות ג' דרגות:

א. סיום התקופה של הרבי הרי"צ. י' שבט (דרגת 10). המבטא את גמר וסיום העבודה של בירור הגלות והעולם וכוחות הפנימיים דנשמה בגדר של תחתונים

ב. התחלת הנשיאות של הרבי. יא' שבט (דרגת 11) המבטא גילוי אלוקות שלמעלה מהעולם וכוחות המקיפים בגדר של עליונים

ג. תקופה חדשה אחרי כ"ב שבט. המבטא את החיבור דעליונים ותחתונים יחד, שזהו שלימות הכוונה שבני ישראל ימשיכו את הגילוי של עצמותו ית' על ידי שעושים עבודתם בכח עצמם באופן שהתחתונים עצמם נעשים כלי ודירה לו יתברך ואזי נמשך גילוי זה באופן של קביעות וניצחיות כפי שיהיה בשלימות הגילוי בגאולה האמיתית והשלימה

'בשכר נשים צדקניות נגאלו ישראל' ובמיוחד לנשי ובנות ישראל שמתנהגות על פי הוראותיה ובדוגמתה, שיש להן שליחות מיוחדת לעשות שתהיה זו דירה נאה עם כלים נאים שמרחיבין דעתו של אדם.

ש"פ משפטים תשנ"ב - מהדורה זמנית

כאשר מנהיגי אומות העולם מדברים ביניהם ומחליטים בשכלם על צמצום כלי הנשק והמלחמות לטובת שלום האנושות כולה

הרי זה נגרם כתוצאה מפעולה של נשיא הדור, המשיח שבדור, שעליו נאמר: "ושפט בין הגויים" והרי זה מעין היעוד "וכתתו חרבותם לעיתים" (ומרומוז בכך שנעשה בזמן מיוחד ובמקום של נשיא דורנו) ומורה על כך שהמשיח פועל בעולם והעולם מוכן לגאולה בשלימות.

בפרשתנו פרשת משפטים, ניתן לראות אשר למרות ש"משפטים" מובנים בשכל האנושי ולולי התורה היינו למדים צניעות מחתול וגזל מנמלה - עדיין "אף אלו מסיני" וצריך לקיימם מפני צווי הקב"ה ולא מצד חיוב השכל.

ובעומק יותר יש לומר, שהסיבה שמשפטים אלו מובנים בשכל האדם זוהי בגלל שהיא רצונו של הקב"ה, שמצד עצמו הוא למעלה מהחכמה, והתלבש בתורה, וממנה נשתלשל העולם כולל השכל של אומות העולם.

ולהוסיף, שענייני הגאולה בפרשה הם באופן ד'משפטים' שמחויבים גם מצד שכל האדם, היינו שכבר נמשכו וחדרו בגדרי העולם, עד שהעולם מצד עצמו מכריז שהגיע זמן הגאולה "וכתתו חרבותם לעיתים"

ומרומוז בגמרא בסדר נזיקין, המבאר פרטי הדינים (דפרשת משפטים) בהעניינים שבין אדם לחברו, שקודם מסירים את ההיזק (בבא קמא) ואח"כ מטפלים במריבות ומחלוקת (בבא מציעא) ואז יש רצון טוב לחיים משותפים מתוך שלום ונתינת צדקה (בבא בתרא).

ויהי רצון שהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו תבוא 'מיד' ממש.

ש"פ משפטים חלק ב:**-על דבר ספר זכרון תפארת משה יצחק-**

(הספר יצא לאור על פי הוראת הרבי לרגל השלושים לפטירת הרב משה יצחק הכט)

כתיבת והדפסת והפצת ספרים בענייני תורה היא גמילות חסדים וצדקה "צדקתו עומדת לעד"

בספר זה ישנם חידושים בקו התורה, העבודה וגמילות חסדים - שעליהם העולם עומד.

ספר נאה ומהודר "זה א-לי ואנוהו"

ויש לעורר את הרבים שתהיינה הוצאה לאור של ספרים אבל בלי אבל ופטירה אלא מכאן ולהבא אך ורק בטוב הנראה והנגלה באופן ד"חי בהם" אריכות ימים ושנים טובות, ועד בקרוב בגאולה האמיתית והשלימה לחיים נצחיים,

ומכיוון ש"שלושים" מבטל כמה ענייני אבלות, הרי זה התחלת ביטול עניין האבלות כולו - בתחיית המתים שאז יקויים היעוד "בלע המוות לנצח ומחה ה' אלוקים דמעה מעל כל פנים"

ומודגש שנמצאים בשבת מברכים חודש אדר, מעוברת, 06 יום של שמחה שרומז על ביטול כל העניינים הבלתי רצויים והפיכתם לטוב

ויהי רצון שתהיה השלימות דזכרון ספר משה יצחק ותפארת בגאולה האמיתית והשלימה

~ כאן חסרים שיחות ש"פ תרומה תשנ"ב, ש"פ תצווה תשנ"ב,

ש"פ תצווה ב' תשנ"ב וש"פ תשא תשנ"ב, בעז"ה יופיע

בהדפסה הבאה ~

ש"פ ויקהל תנש"א

בקביעות שנת תשנ"ב, פרשת ויקהל ופקודי נפרדות, המסמלת שבעבודת האדם **הכללית** (שלמעלה מפרטים) דבני ישראל בעולם "לשמש את קונו" ולגלות אהבת ואחדות ישראל, ישנה בשלימות בפרשת ויקהל, עד שאין צורך לחכות לעבודה **הפרטית** שבפרשת פקודי.

ולקשר זאת עם פרשת שקלים: מחצית השקל מורה על העבודה דאחדות ישראל, ולכן כל יהודי בפני עצמו הוא רק מחצית וכדי להגיע ל"שקל הקודש" צריך להתאחד עם יהודי נוסף, "ואהבת לרעך כמוך" ממש כי כל יהודי הינו "חלק אלוקה ממעל" וכל ישראל הם מציאות אחת.

וכהקדמה לאחדות ישראל יש להתחיל את האחדות "בינו לבין קונו": כאו"א הוא רק חצי שמתאחד עם הקב"ה, ולכן הדבר הראשון שיהודי אומר בבוקר זה "מוודה אני" שמורה על ההתאחדות והודאה להקב"ה, עבודה כללית הנ"ל.

ובהדגשה לדורנו שרואים איך נעשה ויקהל בפשטות - קיבוץ גלויות דבני ישראל מכל העולם שעולים לארץ הקודש .

ההוראה למעשה בפועל: להוסיף בנתינת הצדקה וגמילות חסדים באופן שנותן כל מציאותו וכוחות נפשו ועי"ז מזרזים את הגאולה שתבוא תיכף ומיד, ואז הקב"ה יקבץ כל בני ישראל "קהל גדול ישובו הנה".

~ ש"פ פקודי אין שיחה ~

ש"פ ויקרא תנש"א

כשמוציאים ספר תורה אומרים:

"ויהי בנסוע הארון ויאמר משה קומה ה' ויפוצו אויבך וינוסו משנאיך"

היינו שבחינת משה שבכל אחד פועלת הוספה ו"קימה" בכל ענייני קדושה (עשה טוב) וכן ביטול ושלילת העניינים הבלתי רצויים (סור מרע) שמתהפכים לטוב, חשוכא לנהורא.

באופן קבוע בכל שנה בשמחת תורה מוציאים 3 ספרי תורה,

והעילוי בזה שהנתינת כח מהתורה תהיה באופן של 'חזקה' - תוספת חיזוק בכללות העבודה למשך כל השנה

בפעמים נדירות כמו בשבוע פרשת ויקרא בשנת תשנ"א שחל ראש חודש ניסן בשבת מוציאים גם 3 ספרי תורה.

החידוש בר"ח ניסן שחל בשבת, שזה הוספה על כללות העבודה על פי סדר הרגיל וכוחות הטבעיים של ימות השנה שאנו מקבלים בכל שנה בשמחת תורה ('תמידין כסדרם')

ונתינת כוח מיוחדת באופן של 'חזקה' בעבודה בדרך של הנהגה ניסית ('מוספים כהלכתם')

והשלימות בזה שההוספה והחידוש נעשה באופן של קביעות וניצחיות.

(כל הנ"ל מתאים לתוכן של קריאת התורה וכו' ומוסבר בשיחה באריכות)

"שואלין ודורשין בהלכות הפסח קודם הפסח 30 יום"

וכן בנתינת צרכי החג להנצרכים.

אך בר"ח ניסן מוסיפים באופן של הנהגה ניסית, הן בכמות ואיכות הלימוד בהלכות פסח והן בנתינת צרכי החג יותר מטבעו ורגילותו שעי"ז תגדל יותר ברכתו של הקב"ה בעשירות מופלגה.

ויהי רצון שכל זה ימהר ויזרז את ההנהגה הניסית של הקב"ה בגאולה האמיתית ושלמה!

ש"פ צו תנש"א

השבת שלפני פסח נקראת "שבת הגדול" על שם הנס שהיה בו "למכה מצרים בבכוריהם" שהיה התחלת הגאולה והניסים של חודש הגאולה

התכלית דגאולת מצרים הוא שבני ישראל כפי שנמצאים בעולם, מתוך בחירה חופשית, יכירו את ה' ויקבלו על עצמם עול תורה ומצוות, ויפעלו בעבודתם לגלות את האלוקות בתוך העולם כולל להפוך את הצד המתנגד לקדושה ולהביא גאולה

ולכן, דווקא הנס הגדול ד"למכה מצרים בבכוריהם" מסמל את הברור של תוקף הקליפה, תחתון שאין למטה ממנו, עד שזה מגלה את הכוח הנצחי והבלתי מוגבל של הקב"ה, למעלה משאר הניסים, ועד שנס זה ההתחלה של הגאולה והניסים ונפלאות שנותנים את הכוח לבני ישראל לפעול בעולם עד ל"חוצה שאין חוצה ממנו"

הנתינת כוח לזה נפעל על ידי משה רבינו, השליח של הקב"ה, על ידי תפילתו במזמור צדי"ק בתהילים:

"תפילה למשה איש האלוקים".." (אמר להם יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם" וסיים..) "ויהי נועם ה' אלוקינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו"

פירוש: דווקא 'משה' שהינו איש האלוקים ושייך לעולם, יכול להיות הממוצע המחבר בין בני ישראל לאלוקות, ולתת את הכוח לבני ישראל לשבור את הקליפה ולהוריד אלוקות שלמעלה מהעולם באופן שתתלבש בעולם ובאופן תמידי

(שזוהי תפילת עשיר, הקשורה עם עצמותו ית' שלמעלה מהו' ואלוקים, שבכוחו נמשך אלוקות בכל העולם, עד לתחתון שאין תחתון למטה ממנו).

וכל זה מתוך חירות, גאולה, "אראנו נפלאות", להתעלות ממדרגתו ומגבלותיו, ושיהיה ניסי ניסים בצורה קבועה וניצחיות, גאולה שאין אחריה גלות, ששלימותה תהיה בגאולה האמיתית והשלימה

ברכת הרבי למברכיו לרגל יום הולדתו**- יא' ניסן תנש"א**

"ואני אברכם" - הקב"ה אומר בתורה שהוא עצמו יברך את המברכים "מידו הפתוחה והרחבה" וכפי שזה למעלה ממדידה והגבלה הרי זה נמשך לבני ישראל למטה

הכוח והאופן בו הברכות של הקב"ה נמשכות לבני ישראל הוא על ידי משה רבינו הרועה נאמן של כל בני ישראל שעל ידו נמשכות כל ההשפעות משום שהינו "ממוצע המחבר"

כפי שמודגש במזמור "תפילה למשה" שהינה עניין כללי ביותר, תפילת וברכת הנשיא, הכוללת את כל התפילות והברכות כולם, שהנשיא הוא הכל, ונמשכות כל הברכות מהקב"ה למטה, בכל הפרטים ופרטי פרטים.

אצל כל אחד ואחד מישראל ישנו בחי' משה (המורכבת מב' דרגות - אור הנשמה וכלי הגוף) שזה נותן את הכוח לקלוט ולקבל את הברכות בשלימות,

והכוונה היא שיהודי על ידי עבודתו יגלה את אור הנשמה בגוף (לא 'נהמא דכיסופא' ח"ו) ועי"ז שיגלה אלוקות בעולם עד שנעשית "דירה בתחתונים" והכוח לזה מגיע ממשה רבינו, ומבחינת משה שיש בכל אחד ואחד

ובהדגשה לדורנו (יותר מ 40 שנה לנשיאות) ובפרט ביום יא' (שלימות התענוג) של חודש ניסן (ניסי ניסים) בשנת תנש"א (אראנו נפלאות) ישנו הכח מהתפילות והברכות והעבודה של רבותינו נשיאנו לכל אחד ואחד (ובפרט על ידי לימוד פנימיות התורה) לגלות בעצמו שהוא שליח של הקב"ה ולנצל כוחותיו ולהביא משיח.

אור לי"ד ניסן - לאחרי מכירת חמץ

חג פסח כשר ושמח!

שנזכה להמשיך את כל הברכות דחג הפסח באופן תמידי כמו ה"טל" שלא נעצר (שמתחילים לומר 'ברכת טל' ביום הראשון דפסח) וכך יהיו כל הברכות וההמשכות בטוב הנראה והנגלה לכלל ישראל (באופן שלא נעצר)

ועד לברכת הגאולה האמיתית והשלימה (גאולה שאין אחריה גלות) שתיכף ומיד נשמע קול השופר דמשיח, ואת אליהו הנביא מבשר הגאולה

****

ובפרט לפי קביעות שנת תנש"א "אראנו נפלאות" (שבה גם מעלת ה"חזקה" - שראש השנה וחג הסוכות ושמחת תורה היו ג' ימים רצופים של קודש) ויהי רצון שמהדיבור בכל זה יומשך ויבוא המעשה בפועל תיכף ומיד ונזכה להקריב קרבן פסח בבית המקדש השלישי.

ערב פסח תנש"א

המעלה המיוחדת בקביעות שנת תנש"א - שפסח חל בשבת (בפ' שמיני, שמתברכת משבת הגדול) - שב' המעלות מתחברים:

הדרגא שלמעלה מהעולם (פסח, מלשון "דילוג ופסיחה") נמשכת (ומפעפעת) וחודרת בשלימות העולם (שבת, שמביאה "מנוחה") עד שהופכת ומשנה את טבע העולם וגדריו, שזה מורה על המשכת הבלי גבול בגבול.

והענין בזה בעבודת האדם:

שנוסף על העילוי והשלימות דעבודת הצדיקים, באופן ישר ומסודר "תמידין כסדרם" שזהו שלימות שמצד גדרי הבריאה (שבת), ניתוסף בעבודה גם השלימות דעבודת התשובה, באופן של הוספה ודילוג לגבי סדר הבריאה, "מוספין כהלכתם" שלמעלה מגדרי הבריאה (פסח), שיהיה בגאולה.

והתוכן הפנימי בעבודה המיוחדת בערב פסח:

"קרבן פסח" מורה על הקירוב להקב"ה באופן של דילוג ופסיחה, ו"סדר" קרבן פסח הוא, שהדילוג וקפיצה בעילוי אחר עילוי - נעשה סדר קבוע ותמידי בעבודתו

עד ש"אם הפסח נמצא טריפה - לא עלה לו עד שמביא אחר" היינו שגם כאשר מגיע למסקנה שביחס למעמדו ומצבו האמיתי אין עבודתו נחשבת לעלייה - צריך להתקרב לקב"ה באופן אחר לגמרי, שלא בערך כלל לגבי עבודתו הקודמת, למעליותא, (עבודת התשובה, להפוך את ה"אחר" לקדושה).

ויהי רצון שיהיו בשורות טובות תמיד.. (ובפרט ע"י ההוספה במצוות הצדקה) ו"המברך מתברך בברכתו של הקב"ה"

כל הנ"ל לא יתקיים רק במחשבה או בדיבור ("ונשלמה פרים שפתינו") אלא תחדור בעולם המעשה בפועל עי"ז שתיכף ומיד ממש נעשית הגאולה, ואז נקריב את הפסח כפשוטו ממש, ונעלה לרגל לבית המקדש השלישי

אחרון של פסח בסעודת משיח תנש"א (א)

כשחג הפסח חל בשבת, אז ספירת העומר מתחיל מיד "ממחרת השבת" ויוצא ש 7 שבתות תמימות נספרות במקביל לימי השבוע כמו "ימי בראשית" ולא רק "כמנינם" כבכל שנה, ואח"כ מגיעים ליום השמיני, אחרון של פסח, בשבת פ' שמיני וכו'.

כל פרט מהנ"ל מורה על בחינה ותוכן מסוים, ובהתאם לקביעות שנה זו (תנש"א) הן מתחברות ויוצרות חידוש:

מצד זה שענייני חג הפסח שלמעלה מגדרי העולם "פסיחה ודילוג" נופלים ביום שבת שבו ישנה השלימות דהעולם זה נותן כח מיוחד בעבודת האדם בספירת העומר, כח "שלמעלה מהשבת" - שלא רק יתעסק בעניינים השייכים לגדרי האדם והעולם אלא ע"י עבודתו ימשיך ויגלה בפנימיותו ובסביבתו גילויים שלמעלה מגדרי העולם.

שעי"ז ישנם ב' המעלות גם יחד: גילוי אלוקות שלמעלה מהעולם, וביחד עם זה, נמשך וחודר ע"י עבודת האדם בגדרי העולם.

וכשהקביעות ד 7 ימי הספירה בהתאם ל 7 ימי השבוע, יוצא שבתוך חג הפסח מסיימים לעבוד על מידת החסד שהינה הראשונה והעיקרית "עולם חסד יבנה", ומזה מגיעים ליום השמיני, חג אחרון של פסח, ובמיוחד בשנה זו שקוראים פרשת שמיני שמונה פעמים, נעשית השנה כולה "שמינה" בגשמיות וברוחניות.

ועד שבסוף ספירת העומר באים לגילוי שער הנו"ן, שלימות שלמעלה מגדרי העולם, שזהו הגילוי דמתן תורה כפי שתתגלה בגאולה העתידה.

באחרון של פסח מודגש ענין הגאולה כמו בסעודת משיח (וכן בתוכן הפרשה וההפטרה ועוד) ובשנה זו (תנש"א) ממשיכים במוצ"ש גם סעודת "דוד מלכא משיחא"

ויהי רצון שהמשך סעודת משיח יהיה בגאולה ביחד עם משיח צדקנו.

אחרון של פסח (בסעודת משיח) תנש"א

בתור השתתפות בכינוס תורה שמתקיים באיסרו חג (השיחה על ספירת העומר)

מצוות עשה מן התורה שיספור כל אחד מישראל "ממחרת היו"ט" של פסח שבעה שבועות ימים "תמימות תהינה" כהכנה לקבלת התורה בחג השבועות.

במילה "תמימות" ישנם ג' פירושים שבעצם הם ענין אחד רק שמגיע בג' שלבים:

קודם כל 'מעשה' המצווה (לעיכובא) שהימים יהיו "תמימים במנינם" - היינו לספור מהלילה במשך 50 יום שלמים. ובגלל צווי התורה, האדם (גברא) פועל שספירת הימים תהיה "מציאות" בעולם (ונפקא מיניה לעבד שנשתחרר, קטן שהגדיל וגדולים כשיבוא משיח).

ואח"כ נוספת שלימות ב'תוכן' המצווה (שאינה מחייבת בכל שנה) - שהשבתות עצמן יהיו שלמים כ"ימי בראשית" - כאשר היו"ט חל בשבת וסופרים מתחילת השבוע, שהעניין בזה, שמציאות הזמן (חפצא) שהינו אחד מגדרי העולם (מקום וזמן) יהיה ניכר ל"מציאות חשובה" בגלל צווי התורה.

תכלית השלימות תהיה "בזמן שישראל עושין רצונו של מקום" - בזמן שבת המקדש קיים, שנקיים את מצות ספירת העומר בפועל ובשלימות ביחד עם הקרבת העומר, שאז קיום המצווה פועל שגם גדר העולם (ספירת הזמן) נעשה בתכלית השלימות והימים נעשים קדושים "חפצא דקדושא"

ויהי רצון שתקוים התפילה "הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו" ולא רק כתקנת חכמים "זכר למקדש" אלא נקיים המצווה "כתיקונה" (גם כמשיח צדקנו יבוא באמצע ימי הספירה) ויהיה שלימות משולשת בגאולה השלישית ובבית המקדש השלישי.

כו ניסן תנש"א (ביחידות הכללית לאורחים שיחיו)

בעמדנו בסיום חודש ניסן "זמן חירותנו" אנו מודים להקב"ה על הניסים והנפלאות שעושה לנו בכל דור ודור.

גאולת מצרים היא הצינור לכל הגאולות, והסדר בה היה:

הנס הגדול ד"למכה מצרים בבכוריהם" ואז יציאת מצרים וברכוש רב (וינצלו את מצרים) והסיום בקריעת ים סוף עד ש"לא נשאר בהם עד אחד" שזה פרעה, כדי שיראה את הניסים והנפלאות שהקב"ה עשה לבני ישראל.

ובדורנו, כל אחד צריך לפקוח את העיניים ולראות בגלוי את הניסים הגלויים שמתרחשים לטובת ישראל והעולם כולו:

עוד לפני חג הפסח אירע שאומות העולם ע"י האו"ם נלחמו בצורר היהודים (סאדאם חוסיין במלחמת המפרץ) שזה ע"ד "למכה מצרים בבכוריהם", וביום הפורים אירע הניצחון שלנו והמפלה שלו ונזפו והיכו בו עד ששחרר את השבויים ושילם את הנזקים שעשה.

וכן בזמן האחרון מתרחש יציאה של ריבוי יהודים מהמדינה ההיא (רוסיה) שזה בדוגמת היציאה ממצרים, עד שהמדינה עצמה מסייעת להם לצאת לארץ הקודש, עם עזרה כספית מכמה מדינות, ממש "וינצלו את מצרים"

ההוראה מכל הנ"ל: כשרואים את הניסים זה מעורר ביהודי את ההכרה שהקב"ה בורא עולם ומנהיגו "מצילנו מידם" ובכל יום ויום לראות את עצמו כאילו יצא היום ממצרים, ולתת שבח והודיה לה' על הניסים, ולהוסיף בלימוד התורה וקיום המצוות בהידור, ולהסביר ולעורר יהודי נוסף שיבחין ויבוא לידי הכרה שהקב"ה מראה ניסים גלויים עד שצריך לרקוד משמחה גדולה,

ומשמחה זו נבוא תיכף ומיד ממש לגאולה האמיתית והשלימה שאז יהיה "אראנו נפלאות" וכל בני ישראל הולכים לארצנו הקדושה בזריזות "לא עכבן אפילו כהרף עין"

השיחה הידועה: כ"ח ניסן תנש"א

בעמדנו ב"זמן זכאי" בנוגע לגאולה האמיתית והשלימה הרי מכל צד שמסתכלים רואים זאת (שנה, חודש, יום ועוד)

[ובקיצור נמרץ: תנש"א - נפלאות גדולות ע"ד "אין בעל נס מכיר בניסו" אך שרואים בגלוי. ניסן - חודש הגאולה. כ"ז - חזקה משולשת. כ"ח - חוזק ותוקף. פ' שמיני - קשור עם הגאולה. ערב ר"ח בערב שבת - מקדימים "יום כיפור קטן" וישנה רק עבודה של שמחה. ראש חודש - מולד הלבנה דומים לישראל "ועתידין להתחדש כמותה". שבת - רומז לגאולה. ב' אייר - יום הולדת הרבי המהר"ש "תפארת שבתפארת" "לכתחילה אריבער". ספירת העומר - הכנה לקבלת התורה "תורה חדשה מאיתי תצא". ובשנה זו - "תמימות שבתמימות". ספירה יב - יב השבטים, יד - בחוזק יד, טו - שלימות הלבנה]

ולכן מתעוררת תמיהה גדולה: איך עדיין לא פעלנו ביאת משיח צדקינו?! ובמיוחד שמתאספים יהודים ולא כ"כ מרעישים על ענין הגאולה ר"ל, וזועקים "עד מתי" מפני הצווי

ואילו רצינו באמת הגאולה הייתה מגיעה, אך אנחנו עדיין בגלות פנימית

הדבר היחידי שניתן לעשות: לעשות כל אשר ביכולתנו - ענינים שהם באופן דאורות דתוהו, אבל, בכלים דתיקון להביא בפועל את משיח צדקנו תיכף ומיד ממש!

ויהי רצון שימצאו סוף סוף העקשנים או העקשן ויטכסו עצה מה וכיצד לעשות בכדי לפעול אצל הקב"ה ובוודאי יצליחו לפעול שתהיה הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש תיכף ומיד ממש, בזריזות ומתוך שמחה וטוב לבב.

ש"פ שמיני - ערב ר"ח אייר תנש"א

בקביעות שנה זו: בשבת קוראים פ' שמיני אודות השראת השכינה במשכן, בפעם השמינית, ערב ר"ח אייר (ר"ת אני ה' רופאך), וסיום שבוע השני של ספירת העומר (של מידות חסד וגבורה) וצמוד לב' אייר "לכתחילה אריבער"

"שמיני" זה "מספר סידורי" שהינו מציאות נפרדת משבע המספרים שקדמו לו, המורה על כח הבלי גבול שלמעלה מסדר השתלשלות, (אלא שכדי להגיע לדרגה זו נדרשת עבודה מלמטה למעלה, במדידה והגבלת העולם בשבע דרגות עד שמגיעים לדרגה השמינית), לעומת זאת "שמונה" זה "מספר הכללי" את כל השבע שקדמו לו ביחד, המורה על הגבול והשתלשלות.

השלימות היא כאשר ישנו החיבור של שתי הדרגות (ע"י העצם שלמעלה משניהם), שגם האור שלמעלה מהשתלשלות (שמיני) יומשך בגילוי בעולם (שמונה), באופן שחודר ומפעפע בכל הפרטים (שומן, "שנה שמינה"), והעולם מצד גדרו יקלוט את הגילוי, וכוח זה יש לכאו"א מישראל ממה רבינו, בהיותו ממוצע המחבר (וכמודגש בפרקי אבות ומרומז בשמו של משה, עיין בשיחה).

בערב ר"ח יש העלם והסתר של הלבנה ומתוך זה נעשה מולד הלבנה, חודש חדש "ונפקדת כי יפקד מושבך". ובעבודת האדם - אע"פ שנמצאים בהעלם והסתר דגלות (יפקד מושבך) דווקא ע"ז נעשה "ונפקדת" להביא גאולה.

על דרך "כל המקיים את התורה מעוני סופו לקיימה מעושר"

(ושייך לספירת העומר: "מלכות שבגבורה" שמגלים את המלכות באופן של תגבורת חיות, מתוך צמצום וגבורה).

לכאו"א יש האחריות להביא משיח ולא לסמוך על אחרים, ולהוסיף בלימוד התורה מתוך מנוחת הנפש, ולהשפיע על אחרים "כפליים לתושייה" מתוך ציפייה לגאולה תיכף ומיד ממש.

ש"פ תזריע-מצורע תנש"א

בפרשתנו, בעניין הנגע צרעת, מוסבר בחסידות שמדובר על אדם, במדרגה גבוהה, שנשתלשל ממנו ענין בלתי רצוי, "נגע" בעור בשרו החיצוני, וטהרתו היא ע"י שיגלה העניין האמיתי של הנגעים שבעצם ובשורשם הם "אורות עליונים"

ליהודי יש תנועה של רצוא, כמו אור גבוה שאינו מתלבש בכלי, ומזה יכול להשתשל דברים בלתי רצויים, העצה לזה היא לחזור לתנועה של שוב, ביטול לה' עד שנעשה כלי להכיל את האור שבו, וכדי לחבר בין שני התנועות הללו זה בכוח בחי' התפארת, ששרשה מגיע מבחינת הכתר שמלעלה מהשתלשלות, שעל ידה אפשרי לחבר ולהפוך את הגלות לגאולה, את החושך לאור, ע"י מעשינו ועבודתנו בזמן הגלות באופן של ביטול ומסירת נפש, ועי"ז באים לגאולה האמיתית והשלימה, (שנרמז בתחילת הפרשה "אשה כי תזריע וילדה זכר" לידה מסמלת גאולה, ולידת זכר מסמלת "חוזק ותוקף" - גאולה שאין אחריה גלות, וכן "מצורע" מרמז על המשיח שסובל ייסורי הגלות).

בפרקי אבות נאמר: "רבי אומר: איזוהי דרך ישרה שיבור לו האדם?" והמענה על כך הוא: "כל שהיא תפארת לעושיה (קירוב לה', רצוא) ותפארת לו מן האדם (המשכה לעולם, שוב)"

ומכיון שמשיח קרוב, צריך כאו"ו צריך לעשות כל התלוי בו כדי לפעול התגלות משיח, והדרך הישרה היא ע"י תפארת, הוספה בלימוד התורה, ובפרט בענייני "משיח וגאולה" שזה "מלכות שבתפארת", ומה טוב ב"עשרה" ומתוך שמחה והשתוקקות לגאולה, וכן כדאי להוסיף במצוות הצדקה מתוך כוונה (שהיא חלק מהלימוד, תפארת) "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה" (מלכות)

ויהי רצון שהחלטה בכל הנ"ל תזרז את הגאולה ונזכה להתגלות משיח צדקנו "הנה זה מלך המשיח בא" ביחד עם כל עם ישראל בבית המקדש

ש"פ אחרי-קדושים תנש"א

"גאולה" אותיות "גולה" - בתוספת אל"ף.

גאולה אין פירושה שע"י היציאה מהגלות מזניחים את החיים ומבטלים את הדברים הטובים (ע"פ תורה) "מנהגו של עולם" שנפעלו בזמן הגלות, אלא אדרבה, בגאולה נשחרר את העולם מההעלם והסתור והשעבוד של הגלות, גם את ה"אבודים והנידחים" (ואין אף פעם מקרה אבוד, ותמיד ניתן לתקן וכו' - הוראה מפסח שני), ונגלה את "אלופו של עולם", שמצבם האמיתי והפנימי של העולם הוא נעלה, מצב של גאולה.

יהודי צריך להתבונן ול"הסתכל בשלושה דברים" (פ"ג דפרקי אבות דשבת זו), נוסף על מציאותו ומציאות הקב"ה ישנה מציאות העולם, ותכלית בריאתו לרדת כנשמה בגוף ולקיים תורה ומצוות שנתלבשו בדברים גשמיים ולברר ולזכך את העולם שיהיה כלי לאלוקות "דירה לו ית' בתחתונים".

ולכן אל לו להתנזר ולשלול את העולם, אלא אדרבה, הגאולה תלויה במעשינו ועבודתנו בזמן הגלות, לברר מידותיו (ע"ד ספירת העומר) ולהכין את העולם לגאולה

וכמו הכהן הגדול שנכנס לקודש הקדשים (פ' אחרי) בגופו, בטהרה, בבגדים יפים "לכבוד ולתפארת" ומנצל את גשמיות העולם עבור הקדושה (ולכן הכהן עשיר), כך כל בני ישראל הם "ממלכת כהנים" ומקומו של כאו"א מישראל הוא בקדש הקדשים, וכוחנו מהצווי "קדושים תהיו" (פ' קדושים) ובהיותנו נשמה בגוף בעוה"ז הגשמי נמצא יהודי במצב של קדושה הכי נעלית. ושלמות עבודת ישראל שאין מתנתק מהעולם אלא הוא שר ושולט בעולם "בכל דרכיך דעהו" באופן ד"ותוכל" ובאופן ד"גיבור כארי" (י"ג אייר, ההילולא דישראל אריה לייב) ומסייע לזולת, כולל לפרסם גם לאומות העולם 7 מצוות בני נוח.

והקב"ה עוזר שרואים במאורעות האחרונים איך העולם בעצמו יותר מסייע ומוליך לגאולה (אמריקה מלכות של חסד, מסייעת בצדקה וחינוך למדינה זרה ועוד) ומגלה שיש בעל הבית לבירה זו כהכנה ל"והייתה לה' המלוכה"

ש"פ אמור תנש"א

המילה "גאולה" אותיות "גולה" בתוספת אל"ף - מבטאת את תוכן הגאולה, שהיא כוללת ומעלה את כל ענייני הגלות.

באות אל"ף שמתוספת במילה גאולה ישנם כמה פירושים/דרגות:

א. אלוף. לגלות את האלוקות בתוך ובערך לעולם, "אלופו של עולם". שהקב"ה הוא הבעל הבית ומנהיג את העולם. העבודה השייכת למידות.

ב. אולפנא ולימוד, מלשון אאלפך חכמה ובינה. ע"י לימוד התורה מגלים בעולם אלוקות שלמעלה מהעולם אבל שיש לו איזה ערך ויחס לעולם. עבודת המוחין (ששייכת למידות).

ג. פלא. גילוי אלוקות שלמעלה לגמרי מעולם, באופן מופלא ומובדל, ובמיוחד ע"י הנפלאות שבפנימיות התורה שיתגלו בגאולה האמיתית והשלימה. העבודה השייכת למוחין בעצם.

החידוש הוא, שגם גילוי התורה עד לפנימיות התורה (דרגה ב' וג') יהיה דווקא ע"י הירידה והעבודה בתוך העולם בחשכת הגלות, ומתוך זה ממשיכים ומגלים בעולם מלכות ה' (דרגה א')

כל יהודי מקבל את הכוחות לגלות את כל הדרגות של האות אל"ף בתוך החושך של הגלות: להמשיך את הפלא והנפלאות שבתורה (ג') בהבנה והשגה (ב') להאיר בכל כוחות נפשו (חכם, גיבור, עשיר ומכובד) וחלקו בעולם (א') ע"י שמוסיף בלימוד התורה ובמיוחד חסידות חב"ד (שנתגלה ע"י רשב"י והאריז"ל ורבותינו נשיאנו) ולבוא אפילו לדרגת "צדיק" כפי שיהיה בשלימות הגילוי בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו

ש"פ בהר-בחוקותי תנש"א

ענינו של ר"ח סיוון (שמתברך בשבת מברכים) ש"ביום הזה באו מדבר סיני" והתחיל הענין דמתן תורה "הרי השעה שאתן לכם את תורתי", ולכן "לעולם קוראים פרשה זו (וכן פ' במדבר) קודם עצרת" (חג השבועות)

התורה ניתנה ב'מדבר' ב"מקום הפקר" כדי לרמז שהתורה היא למעלה לגמרי משייכות לעולם, אפילו למעלה משייכות ובעלות של "רשות הרבים" ולכן "כל הרוצה יכול לזכות בו"

ניתן להעמיק באופן פעולת התורה בעולם בב' אופנים:

ב"מאמר אחד נברא העולם" היינו תחילת מציאות היש מאין, "החומר הראשון" ששווה בכל הנבראים. ועד"ז בתורה חכמתו ית', דרגת האלוקות שלמעלה לגמרי משייכות לעולם.

ב"עשרה מאמרות נברא העולם" היינו הצורה דכל פרטי ריבוי הנבראים המחולקים זה מזה, היוצק תוכן וחשיבות למציאות העולם, 10 ספירות. ועד"ז בתורה, 10 הדברות הכוללים תרי"ג מצוות שהינם בערך ויחס לעולם.

השלימות האמיתית היא בצירוף ב' הקצוות יחד: ע"י שהאדם יוצא ממציאותו ומתנהג בתכלית הביטול "כמדבר הפקר" הוא פועל שגם הנקודה העצמית האלוקית שלמעלה מהתחלקות (מאמר אחד) נמשכת וחודרת בהתחלקות לפרטים וגדרי העולם (עשרה מאמרות), ונעשה כלי ראוי ומוכשר שתחדור בו ותהיה תוקף מציאותו.

שזהו חיבור עליונים ותחתונים, הכוונה והתכלית דדירה בתחתונים.

[קשור לספירת העומר ולתוכן הפרשיות, עיין בשיחה]

ולקשר הנ"ל עם הוראה לפועל בענין שהזמן גרמא: להקהיל קהילות ולדאוג שילדי ישראל ישמעו עשרת הדברות, ויהי רצון שע"י ההוספה באחדות ישראל נזכה לקבל "תורתו של משיח שילמד את כל העם" בגאולה השלימה

ש"פ במדבר תנש"א

חג השבועות תנש"א חל ביום א' וב' מיד לאחר יום השבת פ' במדבר, ובכך מתגלה ונרגש השייכות הפנימית בין שבת לחג מתן תורה:

האדם והעולם מצד עצמם נבראו בחוסר מנוחה והתיישבות, עם שינויי זמן ומקום, עם תנועה ושינויים של "רצוא ושוב", עם טלטולי הגלות ועוד.

יום השבת הביא מנוחה לעולם "באת שבת באת מנוחה", ושלימות המנוחה נפעלה במתן תורה (כמ"ש "ארץ יראה ושקטה"), כיוון שנרגש המטרה והתכלית שקיים בכל פרט בעולם "אני נבראתי לשמש את קוני", שיש כוונה אחת ורצון ה' בתוך כל פרטי הבריאה וחילוקי הדרגות דסדר השתלשלות, וגם במקום דשינוי ותנועה נרגשת אחדותו ית', "אם רץ לבך שוב לאחד", ואזי נפעל ביהודי שלימות המנוחה והתיישבות

וזה נפעל ע"י ביטול האדם להקב"ה, שהוא מרגיש שכל מציאותו היא רק עבד לה', "נעשה ונשמע" תכלית הביטול (וכמו קבלת המלכות ע"י ביטול העם ואח"כ גזרות המלך)

ע"ד "אני מתפלל לדעת זה התינוק" ו"תפילה לעני", שרוצה רק את עצמותו ית', שלמעלה מכל הגילויים והתוארים, ועי"ז הוא מקבל גם את השפע והגילויים והעשירות (ע"ד תפילה למשה "תפילת עשיר") שנמשך וחודר בכל סדר ההשתלשלות תוספת כח בכל הפרטים, ומורגש אצלו המנוחה דרצון ה' בכל פרטי המצוות, ובכל פרטי כוחותיו ועבודתו, ועד בכל העולם.

והחידוש של מתן תורה שגם במקום "מדבר", היפך בתכלית ממנוחת והתיישבות "לא ישב אדם שם" נעשית מנוחה, ועל ידו אפילו לשאר העולם.

ומכיוון ששבת ומתן תורה "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים", צריך להיות הוספה וחידוש בלימוד התורה (ופרסום והדפסה של לומדי התורה ע"פ הכללים) באופן שמצד אחד מתבטלים לנותן התורה ומצד שני ממשיכים מנוחה בפרטי התורה והמצוות לכלל בני ישראל בכל העניינים (וביטול המצב הגלותי) עד לגאולה האמיתית והשלימה מי"ד ממש.

ליל ב' דחג השבועות תנש"א

- לקהל שיחיו שחזרו מה"תהלוכה"

בנוגע לחג השבועות אומרים חז"ל: "הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם" - שצריך לשמוח בחג במאכל ובמשתה ("נמי לכם" ולא רק לה' כמו ללמוד בבית המדרש), כי החידוש של מתן תורה הוא החיבור דאלוקות דווקא עם הגוף הגשמי של בני ישראל וגשמיות העולם.

השלימות דגילוי אלוקות למטה בגשמיות ("לכם") ש"כבר היה לעולמים מעין זה בשעת מתן תורה" תהיה בגאולה האמיתית והשלימה ["נמי לכם" בגימטריא "קץ"], שגם יתבטא בסעודה גשמית (כמו בעצרת "דבעינן נמי לכם")

ויש לקשר זאת עם שלושת רועי ישראל: דוד המלך ורבי ישראל הבעש"ט, שיום הסתלקותם בחג השבועות ו"פועלים ישועות", וכן למשה רבינו מקבל התורה, (משה דוד ישראל ר"ת מיד, המרמז על לשון חז"ל "מיד הן נגאלין") ששלושתם קשורים לגאולה שצריכה לבוא מיד, מיד בזמן גשמי:

משה הוא גואל ראשון ואחרון, ישראל - כמענה המשיח אליו על שאלתו "אימתי אתי מר" - כשיפוצו מעיינותיך (דהבעש"ט) חוצה". ודוד מלכא משיחא

ויהי רצון שיהיה קץ וסיום הגלות, ונקבץ כל בני ישראל כבר בחג זה לארצנו הקדושה ולבית המקדש השלישי, ושם נקריב קרבנות כולל התודה והשמחה בקשר עם הקץ והגאולה

חג השבועות תנש"א

- בענין תורה חדשה מאיתי תצא -

בתור השתתפות ב"כינוס תורה" שמתקיים באסרו חג

מייעודי הגאולה: שמלך המשיח יהיה בעל חכמה ונביא גדול ולפיכך ילמד כל העם "תורה חדשה" שהינה התגלות טעמי וסודות התורה, וכן גם חידוש בהלכות התורה (שחיתת שור הבר בסנפירי הלוויתן).

והרי, דבר ברור ומפורש שהתורה היא נצחית ואין לה שינוי וכו' והרי כלל ש"לא בשמיים היא" "ואין נביא רשאי לחדש דבר". אלא שה"תורה חדשה" היא "חלק ובכלל התורה", ומלך המשיח יבאר וילמד זאת בבית דין הגדול שבירושלים באופן שיתקבל בשכלם של הסנהדרין בהתאם לכללי ההלכה.

וכמו שבזמן הזה "כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש ניתנה למשה בסניני" שמתייגע בפרטי התורה על פי הכללים ומוצא ומגלה חידוש תורה (העלם שישנו במציאות), כך לעתיד לבא יתגלו חידושים נעלים באין ערוך מהקב"ה "מאיתי תצא" (העלם שאינו במציאות) כמארז"ל "תורה שאדם לומד בעולם הזה הבל היא לפני תורתו של משיח"

ולגבי היתר השחיטה, אולי יש לומר שתהיה מותרת לא רק כ'הוראת שעה' אלא שמלכתחילה דיני התורה לא חלים על שחיטה זו (כי הקב"ה בעצמו ישחט, והאיסור חל רק על האדם "מה שאתה זובח").

וע"י שלימות מצות ערי מקלט, כאשר "ירחיב ה' אלוקיך את גבולך, ויספת לך עוד שלוש ערים" שקשור עם תיקון חטא ועון "מכה נפש בשגגה" שרומז על התורה "דברי תורה קולטין" שמגנים מפני היצר הרע "גואל הדם".

וע"ד מחלוקת בית שמאי ובית הלל, שלעתיד לבא ההלכה כב"ש, כי מחדדין יותר ושוללים מלכתחילה את הענין הבלתי רצוי, ע"ד השגת השלילה שתרד להשגת החיוב ולכן "כל ישראל יהיו חכמים גדולים.. וישיגו דעת בוראם כפי כח האדם.. ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים"

ש"פ נשא תנש"א

שבת פ' נשא הינה השבת הראשון שלאחרי זמן מתן תורה ו"ימי התשלומין" ויש בו **חידוש מיוחד** בתורה (שמרומז בפרשה ובפרקי אבות) נוסף על **ההתחדשות** הרגילה דלהלן:

בכל שנה בזמן מתן תורה ישנה התחדשות כללית, שענין התורה נמשך משורשו ומתחדש שוב באופן נעלה יותר, וממנה נמשכת התחדשות פרטית בכל יום, ע"י הקב"ה "נותן התורה" לשון הוה, ולכן האדם צריך "שיהיו דברי תורה חדשים עליך כאילו היום ניתנו", שלימוד התורה יהיה מתוך חיות ותענוג ובאופן של התנשאות ורוממות שחודרת בכוחות נפשו, בגופו וחלקו בעולם.

כידוע שבמ"ת ניתנה כל התורה כולה, וכאשר מחדשים בתורה ומגלים תעלומות חכמה שהיו כבושים בגולה, באופן שנעשית תורתו של הלומדה ומחדשה, הרי זה מביא גאולה לעולם, למרות שאנו עדיין בזמן ומצב הגלות.

לעתיד לבא, משיח יגלה את התורה בתכלית השלימות, באופן נעלה באין ערוך לתורה של זמן הגלות, עד שזה יהיה נחשב חידוש ממש "תורה חדשה" מפי הקב"ה, בכח העצמות שמהווה מאין ליש, שיתגלה לכל בני ישראל מבחינת עצם נשמתם, בחי' היחידה, ניצוץ משיח שבכאו"א, שיראו אלוקות במוחש (מה שבמתן תורה היה בהעלם). ועי"ז יהיה התחדשות וחידוש בקיום העולם באופן ד"שמיים חדשים וארץ חדשה".

והמעשה הוא העיקר, היות שנמצאים בזמן מוכשר לגאולה (ובשנת תנש"א כבר עומדים לקבל פני משיח), צריך להתכונן ולהוסיף בלימוד התורה, ולחדש חידושים כפי בחי' שורש נשמתו ו"מחוייב בדבר", ולפעול על הזולת "והעמידו תלמידים הרבה", כולל פנימיות התורה "טעימה" מתורתו של משיח. ויהי רצון שע"ז נבוא לגאולה ביחד עם האבות ורבותינו נשיאנו וכל הדור "נשמות בגופים ללא הפסק בינתיים" ונשמע "תורה חדשה" בירושלים ובבית המקדש, מי"ד ממש.

ש"פ בהעלותך תנש"א

הפסוק **"בהעלותך את הנרות"** מבטא את העבודה הכללית של יהודי להדליק ולהאיר את עצמו וחלקו בעולם ב"נר מצווה ותורה אור" באופן **"שתהא שלהבת עולה מאליה"** (פירוש רש"י) שיאירו ללא צורך בפעולת המדליק

העבודה ד"מאליה" היא בב' אופנים:

(א) אע"פ שמציאות היהודי מלכתחילה לא מאירה ולא שייכת לאור זה, צריך לזכך ולהרגיל את הגוף עד ש"הרגל נעשה טבע" שני או ראשון, שיקיים תורה ומצוות "מאליה" למרות שזהו דבר נוסף על מציאותו וצריך להרגילה לכך, ובאופן ד"מעלין בקודש" לא להישאר במקום אחד.

(ב) ועי"ז ומיד לאחר מכן מגלים שגם מציאותו האמיתית של גוף היהודי קשורה מלכתחילה באלוקות, עם כח העצמות, ואינו דבר נוסף על מציאותו.

לגבי עבודת עצמו, מעבר לכח שמקבל מהקב"ה, הוריו ומחנכיו - צריך ללמוד ולהתייגע בשכלו יותר מרגילותו, שיהיה נחקק בזכרונו, ולהרגיל את גופו לעלות בקודש, ולהשפיע על זולתו, שגם כאשר המשפיע והרב הולך נשאר הוא מעצמו מאיר, וגם שעוסק "לשם שמים" בדברי הרשות, החפץ הגשמי שמקיימים בו המצווה בעצמו ייהפך ל"קדושה" שאינה זקוקה לכח עליון להמשיך בה קדושה, ואדרבה היא פועלת באדם (כמו "נקיטת חפץ" וקורבנות) שמזכירה ומעוררת את היהודי אודות עבודתו.

ושלימות העבודה היא שחודרים בחלק הכי תחתון שגם הוא יאיר "מאליה", להפוך את החושך לאור (עבודת בעלי תשובה), וזוהי אבן הבוחן האמיתי, כידוע שדווקא ע"י הגבהת החלק הכי תחתון, מגביהים את כל הבנין.

[וזוהי הסיבה לחילוק שבע פרשות מפרשתינו, לפעול גם בעניינים הבלתי רצויים כ"המתאוננים" וכו', עיין בשיחה]

ויהי רצון, שע"י הדור האחרון בגלות נעלה את כל הדורות שלפנ"ז, ונהיה הדור הראשון לגאולה, וע"י הוספה באור הנ"ל בשמחה וחיות, נעמוד ונתכונן לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה

ש"פ בהעלותך (ב) תנש"א - על דבר כולל חב"ד

בקשר למסיבת המלווה מלכה המתקיימת במוצאי ש"ק פ' בהעלותך לטובת המוסד כולל חב"ד, אשר ידוע ומפורסם גודל החיבה וההשתדלות של כל רבותינו נשיאנו, החל מאדמו"ר הזקן מייסד הכולל, שהפליא במעלת "צדקת ארץ ישראל", יש לקשר זאת עם הפרשה:

"בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות"

כאשר מעלים ומדליקים את נשמות ישראל "בהעלותך את הנרות" הנקראים נר "נר ה' נשמת אדם" שדולקים ומאירים ע"י "נר מצוה ותורה אור" ובאופן "שתהא שלהבת עולה מאליה", אזי צריך להיות באופן ש"מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" היינו שבעת הנרות (שקאי על כל הז' סוגים ופרטים שבנ"י נחלקים כנגד ז' מידות) מתאחדים ומתכללים למציאות אחת "מול פני המנורה" (שקאי על כללות נשמות ישראל שהם מקשה אחת) ועד ל"פני המנורה" ממש, פנימיות ושרש הנשמה כפי שהיא מושרשת בעצמותו.

ותוכן העבודה דכולל חב"ד (שהינה שורש ומקור לז' המידות) היא העזר והסיוע לכאו"א מישראל, עזר גשמי ועזר רוחני, שזה נעשה ע"י רבותינו נשיאנו שבכל דור, שמשפיעים חיות לכל אנשי הדור (כמו ראש שמשפיע חיות לכל האיברים), וכל הדור מתאחדים ונעשים מוארים וחדורים בהאור דפנימיות תורת חסידות חב"ד, ועל ידה מתאחדת פנימיות הנשמה עם הקב"ה

ויהי רצון שכאו"א מהמסייעים לכולל חב"ד יפעל בעבודתו הפרטית את העניינים הנ"ל, וע"י ההוספה במצות צדקה ש"מקרבת את הגאולה" ובפרט "צדקת ארץ ישראל" ממהרים ומזרזים את הגאולה, וכל בני"י מתאחדים ובאים לארצנו הקדושה ולבית המקדש השלישי

ש"פ שלח תנש"א

בסיפור שילוח המרגלים בפרשתנו ע"י משה רבינו ואח"כ בהפטרה ע"י יהושע היו פעולות שונות שמצטרפות למטרה אחת - כיבוש וכניסה לארץ:

אצל משה, לא היה צורך לכיבוש, כי ה' הבטיח שננצח, אלא כדי שבני ישראל ידעו שהארץ טובה (כבקשתם) ויעלו בשמחה, לכן שלח משה "לדעתו" מרגלים בפרסום גדול ובאופן ניסי, נציג מכל 12 השבטים שתרו את כל הארץ לאורכה ולרוחבה, ובאותה שעה "כשרים היו" ומילאו שליחותם בהצלחה, ואילו לא קלקלו ע"י ההוספה שלהם היו נכנסים לארץ מיד

אך אצל יהושע, היו זקוקים לפעולות גם בדרך הטבע לצורך כיבוש ומלחמה, ועל פי צווי ה' שלחו רק שתי מרגלי חרש רגילים וללא פרסום, שהגיעו רק ליריחו "המפתח" לכיבוש הארץ, וחזרו מהר ליהושע.

ובפנימיות העניינים: ישנה דרגת ה"התחלקות" בבירור העולם לכל שבט בנפרד לפי פרטיו (גוף, כוחות הנפש, מצוות ותורה הנגלית), וישנה דרגת ה"אחדות" (פנימיות התורה ועצם הנשמה, וכן דרגת המרגלים דיהושע) וע"י האהבת ישראל של המרגלים דמשה לבדוק את השטחים של כל השבטים בשווה, הורידו אלוקות לעולם באופן נעלה, את דרגת ה"אחדות שלמעלה מהתחלקות" שנמצאת בתורה ובישראל, עד שתחדור גם בעבודה הפרטית של כל שבט ובכל פרט ופרט נקודה זו.

ההוראה מהנ"ל צריכה להתבטא קודם כל באהבת ישראל, אף ש"אין דעותיהם שוות" לסייע לזולת ברוחניות ובגשמיות, ובאופן של "והעמידו תלמידים הרבה" והפצת המעיינות דפנימיות התורה החוצה.

ויהי רצון שנתבשר תיכף ומיד בכניסה לארץ השלימה בגאולה (וברגעים האחרונים של הגלות עומדים בתוקף על שלימות הארץ שלא להחזיר "אף שעל) ונקריב "קרבת תודה" בבית המקדש על היציאה ממאסר הגלות. וכולם יהיו חכמים (כשבט לוי) וימלא הארץ דעה את ה' "כמים לים מכסים".

כ"ח סיון תנש"א

יובל שנים להצלת הרבי שליט"א והרבנית נ"ע מעמק הבכא האירופאי וביאתם צלחה לארצות הברית

מעלת יום זכאי דכ"ח סיון, הכח של החודש השלישי שבו היה מתן תורה: שנמשך קיום וחוזק בבני ישראל ובבריאיה כולה לגלות אלוקות בעולם הזה התחתון שיחדור לגמרי במציאות העולם בפנימיות לחפצא דקדושה, ואדרבה, דווקא למטה עיקר הכח והתוקף דאלוקות ניכר בגילוי בגשמיות.

ההוראה מפ' שלח (שמברכת את כ"ח סיון) משליחת המרגלים דמשה רבינו להקל הכניסה לארץ: כאו"א מישראל צריך לכבוש חלקו בעולם ולעשותו 'ארץ ישראל' וכדי לפעול בנקל ישנה השליחות ד'ויתורו את הארץ' מלשון 'יתרון' ומעלה שישנם דוקא ב'ארץ' שבה עיקר השלימות בבירור התחתון, יותר מבשמיים ומדרגות עליונות, וע"י שמברר בירורים נפעל 'יתרון האור מן החושך', וע"י עבודתו בארץ מגלה את היתרון והכח לכבוש ולהתיישב בארץ באופן של קביעות ולעשות דירה לו ית' בתחתונים.

"עלה נעלה" גם מגלות זה האחרון לארץ ישראל בגאולה השלימה ובית המקדש השלישי, וכל אריכות הגלות כדי לזכות לגילוי פנימיות התורה שיהיה לעתיד לבא, והיות וצריך לטעום מהגאולה "טועמיה חיים זכו" היה גילוי פנימיות התורה ממחצית האלף השישי דבריאת העולם:

החל מהבעש"ט והמגיד ואח"כ באופן דהתלבשות בחב"ד ע"י אדמו"ר הזקן (עם המאסר והגאולה בי"ט כסלו שבו "פדה בשלום נפשי" ללא מלחמה מכיוון ש"רבים היו עמדי" וסייעו לי), ורבותינו נשיאנו במשך 7/9 הדורות, (בלובאוויטש ועוד מקומות) עד ארצות הברית "חצי כדור התחתון" ובבניין 770 שבה קבע הרבי הרי"צ מקומו וחי ופעל עבודתו, שממנה יוצא הפצת המעיינות החוצה לכל העולם, שגם בחוצה יתגלה ש"אין עוד מלבדו", ודוקא ממקום זה נפעלת העליה הכי גדולה בכל הדרגות והדורות שלפני זה, ובתוספת כח והתאחדות דיהודי והקב"ה, מתכוננים לגאולה, אשר מכאן עומד המלך המשיח ואומר: "ענויים הגיע זמן גאולתכם"

ש"פ קרח תנש"א

בג' תמוז תרפ"ז השתחרר הרבי הרי"צ ממאסר לגלות בעיר מקלט ל 3 שנים במקום עונש מוות, ואח"כ בי"ב וי"ג תמוז קיבל הודעה על השחרור ותעודת חופש המלאה, ובגלל נס זה נקבע "חג הגאולה" מדי שנה.

שנים רבות ודורות רבים לפני זה, בג' תמוז היה עוד נס, יהושע אמר "שמש בגבעון דום" על מנת להספיק להילחם באור היום ולנצח את אויביו.

גם בפרשתנו מסופר אודות הנס ד"פרח מטה אהרון.. ויצא פרח ויצץ ציץ ויגמול שקדים" בהמשך לערעור על הכהונה של קרח ועדתו על אהרון ובניו, ציווה ה' למשה לפרסם נס זה לבני ישראל "למשמרת לאות" שאהרון נבחר.

ונשאלת השאלה, הרי ניסים כ"כ גדולים כמו שחרור/ נצחון/ הופעת שקדים היו יכולים לבוא מלכתחילה בבת אחת ובצורה שלימה, ומדוע באו בשלבים ובדרך טבעית כמו חצי שחרור/ רק עצירת שמש/ סדר צמיחה של שקדים?

אלא שהתכלית והחידוש בנס, שכח ה' שלמעלה ממדידה והגבלה וסדר השתלשלות, יחדור ויתלבש בעולם בדרך הטבע, וביחד עם זה הנס מזרז ממהר ומסייע, צריך שיהיה שחרור/ ניצחון/ שקדים באופן טבעי.

וההוראה אלינו, עבודת היהודי צריכה להיות מתוך נקודת הביטול וקבלת עול שלמעלה מטעם ודעת, ולמעלה ממדידה והגבלה דסדר השתלשלות, אך צריך להיות שנקודה זו תתפשט בכל כוחותיו הפנימיים ומציאותו וטבעו, ביחד עם זריזות וסיוע, "יפוצו מעיינותיך חוצה", שיוסיף ויחדש בעולם ויגלה כבוד ה' המהווה את העולם בכל רגע, יש מאין בכח העצמות.

ומתוך זריזות והכרה שהעולם עצמו ואומות העולם יסייעו ליהודי בעבודתו, וכולל לגבי פרנסתו הגשמית "וברכך ה' אלוקיך בכל אשר תעשה", כאשר עוסק בתורה אזי יוצר כלי לברכת ה' שמגיעה באופן ניסי אך חודרת בסדר הטבע, ומתוך מנוחת הנפש והגוף, ונזכה תיכף ומיד לגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו.

ש"פ קרח (ב) תנש"א

בקשר לחנוכת הבית של הבנין החדש דישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש בקראון-הייטס

התיבה "חקת" (שקוראים בתפילת מנחה דשבת זו) כלולה מאותיות "חק" (כמו גם התיבה "קרח", אך) וניתוספה האות ת' הכוללת ג' קיום מחוברים עם פתח למטה ונקודה בצדה.

ובעבודת האדם: אות ת' (סיום כל הכ"ב אותיות התורה) מורה על סיום ושלמות העבודה בכל ג' הקוין שמחברים יחד - תורה עבודה וגמילות חסדים. ובכל שלושה לבושי הנפש - מחשבה דיבור ומעשה. וכן מעלת עבודת התשובה (שזה הפתח שלמטה) ונעשה ע"י הנקודה (שבצדה) שלמעלה ממדידה והגבלה, שזהו ענין הביטול, שנמשך וחודר בכל העניינים והדרגות כולן.

ובקשר עם חנוכת הבית דישיבת תומכי תמימים: ענינה של ישיבת תומכי תמימים היא שלימות "תמים" בכל ג' הקוין הנ"ל ולבושי הנפש יחד, ונוסף לזה, גם המעלה שבעבודת התשובה, ע"י העבודה ד"יפוצו מעיינותיך חוצה" אשר כל זה נעשה ע"י גילוי הנקודה (ביטול) שלמעלה ממדידה והגבלה.

ומודגש במיוחד בבנין "בית", המורה שהעבודה נעשית באופן שמוקפת וסתומה מכל הצדדים ללא אפשרות להשפעות מבחוץ ח"ו, ובפרט בית "חדש" שבונים "מעקה לגגך" באופן שהנופל יחזור בתשובה ולא יפול ממנו.

ומזה מובן גם לתלמידי הישיבה, שצריך להיות אצלם הוספה בהנ"ל: החל מלימוד התורה, נגלה ופנימיות, ובהקדמת עבודת התפילה, ו"תלמוד גדול שמביא לידי מעשה" - גמילות חסדים, וביחד עם עבודת התשובה, וכללות העבודה דהפצת המעיינות מחוץ לד' אמות הישיבה, ועד ל"חוצה" שאין חוצה ממנו. וכל ענינים אלו מיוסדים וחדורים בנקודת הביטול.

ועי"ז מזרזים את הבטחתו של משיח להבעש"ט, שע"י יפוצו מעיינותיך חוצה "אתי מר" דא מלכא משיחא, תיכף ומיד ממש.

ש"פ חקת (יו"ד תמוז) תנש"א

בעמדנו ביום שבת פ' חקת, י' תמוז תנש"א שממנו מתברך חג הגאולה י"ב-י"ג תמוז וי"ז בתמוז שחל בשבת אחריה, ניתן לדקדק בקביעות שנה זו:

ככל ימי השנה בלוח היהודי-תורני ישנם ב' מניינים: יום בשבוע שנקבע ע"פ מהלך השמש ואינו תלוי במעשה האדם, אלא מצד סדר הבריאה ע"פ הקב"ה. ויום בחודש שנקבע ע"פ מהלך הלבנה ע"י בית דין ובני ישראל שמקדשים את הזמנים, וזהו הוספה וחיידוש שנפעלת בבריאה ע"י האדם.

יום השביעי' (שבת) מסמל את דרגת האלוקות שבעולם, הנהגת הבריאה בלבושי הטבע, בדוגמת המידות, ימי השבוע. שנברא ע"י הקב"ה בצורה מושלמת ולא שייך שאדם יוסיף בה (כמו תורה שבכתב) או שיתגלה חטא על ענין בלתי רצוי, כמו עבודת הצדיקים.

מספר 'עשר' (י' תמוז), מסמל את דרגת האלוקות שלמעלה מהעולם, שע"י ובכח מעשה האדם להוסיף ולחדש בבריאה, כמו המוחין שפועלים במידות. כמו תורה שבעל פה, שנתגלתה ע"י חכמי ישראל במשך הדורות, ביגיעה בדרך עיון ופלפול כדי "לעשות ולתקן" גם את החטא הבלתי רצוי של הגלות, ע"י תענית ועבודת בעלי התשובה. (ובפרטיות יותר, זהו גם החילוק בין נגלה עצמו לבין פנימיות התורה)

בחיבור שניהם יחד (גבול ובלי גבול, רצוא ושוב, אורות בכלים, טוב הגלוי והנעלם) מתברכת שבת י"ז בתמוז בגימטריא טוב, עד כדי כך שהצום הגשמי נדחה מפני השבת ונשאר רק המעלה של הצום, יום רצון לה', ומצווה לענגו.

ובנוגע אלינו, בכל יום צריך להיות אצל כאו"א מישראל עבודה כפולה: לפעול בבירור גופו וחלקו ב'מציאות' העולם ולגלות שם אלוקות, החל משקם בבוקר אומר "מודה אני.. שהחזרת נשמת". ואח"כ "רבה אמונתך" לפעול חיידוש בבריאה יותר מכפי שהיא מצד עצמה, למעלה מרגילותו והמדידה והגבלה שלו, ע"י ברכת ולימוד התורה, קיום וכוונת המצוות, וגילוי נשמתו. עד שזה הכנה לגאולה האמיתית והשלימה.

ש"פ בלק י"ז (טוב) תמוז תנש"א

כשחל י"ז בתמוז בשבת - הצום נדחה ליום ראשון. הרבי מסביר שמעבר לשלילת העניינים הבלתי רצויים כמו האבל/חורבן/גלות שנדחה מפני השבת, צריך לחוש בעיקר את העניין החיובי והפנימי של הצום שתכליתו להיהפך לששון ושמחה וימים טובים, כפי שיתגלה עילוי זה בגאולה.

וכמו בפרשתנו, שבה התורה העידה בפ' בלעם על עניין 'מלך המשיח' ובה מודגש הפיכת הקללה לברכה, שמרמזת על הפיכת הגלות לגאולה והצומות למועדים טובים. (ועד"ז במנחה קוראים פ' פנחס שהינו מבשר הגאולה וכו')

ובמיוחד כאשר השבתות חלים בהתחלת וסיום ג' השבועות (ולא באמצע) ד"בין המיצרים" ובעצם מקיפים ומהווים תיקון על החורבן, וההדגשה היא על הטוב וההכנה לגאולה. ובפרט בפ' בלק, שנרגש בה מעלת ושלימות הגאולה כשלעצמה, מכיוון שלעולם היא לפני (ומעל) ימי בין המיצרים.

ובדורנו (יובל מחג הגאולה כו') נוסף עילוי: ככל שמתקרבים יותר לגאולה, פוחת והולך הרגש החורבן והגלות שבימים אלה, ומוסיף והולך הרגש ההכנה לגאולה, ה"טוב" שבי"ז תמוז וג' השבועות, שכאשר נחלש תוקף הגלות נחלש גם תוקף הצום, ומתקרבים יותר לזמן שיהיו ששון ושמחה.

ומכיוון שנמצאים על סף הגאולה, ודורנו דור האחרון לגלות ודור הראשון לגאולה, ומשיח כבר בא (!), צריך להיות "שטורעם" בהוספה בלימוד התורה בענייני גאולה ומשיח ובנין בית המקדש השלישי באופן אחר לגמרי, לא מצד התגברות רגש האבלות וההשתדלות לתקן החסרון של חורבן בית במקדש כפי שהיה עד לדורנו, אלא דווקא מצד הכוסף וההשתוקקות והידיעה והכרה בוודאות גמורה שזהו הלכה למעשה בפועל לרגע שלאחרי זה, ולא רק בתור סגולה לקרב ביאת המשיח, אלא בעיקר "לחיות" בענייני משיח, על ידי שהשכל נעשה ממולא וחדור בהבנה והשגה זו, ומהשכל מתפשט וחודר גם ברגש הלב ועד למחשבה דיבור ומעשה. אמן!

ש"פ פנחס תנש"א

בענין נחלת וחלוקת ארץ ישראל לכל שבט ולכאו"א מישראל, ה' ציווה שע"י 'גורל' דווקא יחלק הארץ, לכן היה נס מיוחד ש"הגורל היה מדבר" ואומר גבול פלוני לשבט פלוני, כדי שכולם יראו שהגורל היה אמיתי ומכוון.

מבאר הגאון הרגצ'ובי: בתורה ובקדושה כל דבר הכרחי והכל בכוונה ע"פ ה', ואפילו רק הכנה והקדמה לענין אחר מקבל ג"כ חשיבות וגדר בקדושה בפני עצמו. ולכן בענין הגורל, אף שהיה רק אמצעי, ואינה מצווה ותכלית לעצמה, קיבל חשיבות לעצמו, משום שזה האופן בו בחר ה' לחלוקת הארץ.

וכידוע פתגם אדמו"ר נ"ע: פנימי, בכל דבר שהוא עושה, הרי הוא מונח בזה לגמרי. כי היכן שנמצא, אפילו שזה הקדמה לענין אחר, מונח בכל פרט בשלימות בכל מהותו, כוחותיו וג' לבושיו, הרי ככל שישקיע ולא יחפז, יוכל אח"כ להרבות יותר בהעמקת והרחבת ההבנה בענין עצמו, (כי הכל כוונה ותכלית אחת). ולכן "הגורל היה מדבר" כי מעבר למחשבה ומעשה, הדיבור היווה אבן הבוחן שה'גורל' חדור בכל הלבושים ונעשה בתכלית השלימות.

ובפנימיות העניינים: עבודת בני ישראל היא לכבוש את ארץ כנען ולעשות ממנה ארץ ישראל, שיהיה ניכר בגלוי שייכותה ליהדות, אלוקות וקדושה, וכדי לכבוש את גשמיות העולם זה ע"י שמונחים לגמרי בפעולת הכיבוש, ע"י קיום המצוות (התלויות בארץ) ובניית בית המקדש ועי"ז "ושכנתי בתוכם" שזוהי הכוונה והתכלית של כל הבריאה, דירה לו יתברך בתחתונים.

על עבודה הנ"ל ישנה הוראה של הצמח צדק שנתפרסמה ע"י הרבי הרי"צ: "עשה כאן ארץ ישראל" בכל מקום ובכל זמן, אף בחו"ל וזמן הגלות. ומכיוון שהגאולה עדיין לא באה ברגע זה, מובן שצריך לנצל את ההוראה לעשות ארץ ישראל כאו"א בחלקו ושליחותו במקומו הפרטי בעולם בכל הכוח ובשלימות, באופן שיהיה דוגמא חיה לסביבתו, אף שנמצאים על סף הגאולה, עי"ז יפעל גם בכל העולם שיהיה הגאולה האמיתית והשלימה

ש"פ מטות-מסעי תנש"א

בשבת קודש זו פרשת מטות-מסעי אנו מכריזים "חזק חזק ונתחזק" על סיום ספר רביעי שבתורה, ואח"כ מתחילים ספר חמישי, ויש בזה 5 דרגות:

1. "מטות" מלשון 'מטה', מסמלת את המשכת הקדושה מצד העליון, חוזק ותוקף שאינו מתחשב במנגד, אך מצד התחתון עדיין יתכן חורבן וגלות, כמו בית המקדש הראשון שנבנה ע"י שלמה המלך ונחרב.

2. "מסעי" מלשון הליכה ונסיעה, מסמלת על בירור והעלאה מצד התחתון, חוזק ותוקף לבטל המנגד ולהפכו לקדושה, אך זהו עבודה מדודה ומוגבלת כמו בית המקדש השני שנבנה ע"י עולי בבל וגם נחרב.

3. השלימות האמיתית היא בחיבור שניהם יחד, שאז ביטול המנגד ע"י התחתון הוא באופן קבוע ונצחי, "חזק חזק ונתחזק" שמורה על החוזק דבני ישראל בכל ענייני התורה באופן שיש בו את העילוי והשלימות של חזקה משולשת, כמו בית המקדש השלישי בגאולה הנצחית.

4. וחיבור הנ"ל הוא בספר רביעי דווקא (ובחודש הרביעי), דרגה מיוחדת בפני עצמה שאינה בהמשך לאחד ושנים (עליון ותחתון), שבה מודגשת שלימות ההתיישבות (כמו כסא של 4 רגליים)

5. הדרגה החמישית (שמתחילים ספר חמישי וחודש חמישי) היא נקודת האחדות שלמעלה לגמרי מהתחלקות וסדר השתלשלות, שקשורה עם אהרון הכהן, שאהב ורדף שלום לכל בית ישראל (ומרומוז בשמו, בהנהגותיו, בענייני בברכת כהנים, וביום הסתלקותו וכו', עיין בשיחה)

ויהי רצון שאחרי שסיימנו את מ"ב המסעות של זמן הגלות ועומדים על סף הגאולה, נוסף באהבת ואחדות ישראל כטעימה מהגאולה, ונכנס לארץ ישראל ולבית המקדש וכו' עם כל הצדיקים שבכל הדורות בגאולה השלימה

ש"פ דברים - חזון תנש"א

ימים אלו מסוגלים ביותר לביאת משיח צדקנו, ובמיוחד בחודש מנחם אב שבו נחרב בית המקדש על מנת "שיבוא אריה במזל אריה ויבנה את אריאל". ובפרט בתשעה באב כשחל בשבת, שנהפוך את העניינים הבלתי רצויים לחיוביים ורצויים, כפי שיתגלה עניינם הטוב ביתר שאת בגאולה העתידה, ויהפכו ימים אלו לימי ששון ושמחה, כי בפנימיות, הצום היא יום רצון לה'.

ועילוי זה מודגש באכילה ושתייה בשבת זו, שצריך לענגו, ואפילו בסעודה שלישית שהיא בעצם סעודה מפסקת, הדין הוא ש"אוכל בשר ושותה יין.. כסעודת שלמה בשעתו", ובפרט שבזמן הסעודה המפסקת נולד משיח ו"מזלו גובר" וקשורה עם הסעודה דלעתיד לבוא, [ובפרט בשבת חזון כו'].

וישנה המעלה כמו ערב ויום כיפור, כדברי חז"ל: "כל האוכל ושותה בתשיעי מעלה עליו הכתוב כאילו התענה תשיעי ועשירי" [שמתבטא בט"ו אב כו']. ודחיית התענית בשבת נותנת כוח לדחותה לגמרי בימות המשיח, כנאמר "הואיל ונדחה יידחה"

ויש לומר שגילוי משיח בתשעה באב והקשר לארץ ישראל מודגש בתפלת מנחה כשקוראים פ' ואתחנן, שבה משה רבינו התפלל תקט"ו תפילות במסירות נפש להיכנס לארץ ישראל, ובהיותו רועה נאמן תפלתו כללה את כל בני ישראל שבדורו, דור דעה דור המדבר,

ומכיוון שהתורה נצחית, תפילתו ובקשתו בוודאי תתקיים בגאולה, והרי גואל ראשון הוא גואל אחרון, וגם אנו צריכים להתפלל ולצעוק עוד פעם ושוב פעם ולבקש ולתבוע מהקב"ה "עד מתי"

וענין זה מתחזק כאשר נמצאים ב 770 בית משולש כו' של נשיא הדור שהוא מעין הכנה לבית המקדש השלישי, עם כמה עשירות מישראל שנמצאים באחדות, שע"ז מתבטלת סיבת הגלות, ובמילא נחגוג גם את יום עשירי באב שייהפך לששון ושמחה, עם חנוכת בית המקדש השלישי, ותיכף ומיד נלך כל בני ישראל לארץ הקודש בגאולה הנצחית

ש"פ ואתחנן - נחמו תנש"א

שבת נחמו היא התחלה של שבע הנחמות שמפטירין אחרי תשעה באב עד ראש השנה, "נחמו נחמו עמי", נחמה בכפליים, על שני בתי המקדש שנחרבו "כפל" עניינו ריבוי, ועד לתכלית הריבוי באופן של בלי גבול, ושייך לגאולה, שבה יתגלו כל העניינים והדרגות בעולם באופן של בלי גבול ובשלימות, בצורה שהבלי גבול אינה שוללת ח"ו מעלות פרטיות, כי מצד העדר ההגבלה ישנה השלימות בכל האופנים ובכל העניינים האפשריים.

בכפל "נחמו נחמו" מודגשת הבלי גבול שבנחמת הקב"ה לבני ישראל על בית המקדש הראשון והשני (דרגות עליון ותחתון), ע"י בית המקדש השלישי והנצחי, שעניינו בלי גבול, שיתגלה בשלימות בגאולה הנצחית.

וכן בפ' ואתחנן, ע"י הכפילות של 10 הדיברות, מודגש הבלי גבול שבתורה שבב' הלוחות/דרגות. וכן מודגש הבלי גבול שבכניסה לארץ, שע"י בירור התחתון במעשינו ועבודתינו בזמן הגלות (המעלה דיהושע דווקא) ניכנס לארץ בגאולה השלימה באופן נצחי ובלי גבול (המעלה דמשה)

בשנת תנש"א, ניתוסף העילוי ששבת נחמו בא לאחר חמשה עשר באב, ששייך לגאולה, ובפרט שלפי כל הסימנים אנו נמצאים בשנה שמלך המשיח מתגלה בו, והכל מוכן לסעודה דליתן ושור הבר, ובפרט שרואים "נפלאות" כמו כינוס אנ"ש והשלוחים שיחיו במדינת רוסיה, שאותה מדינה שלחמה נגד פעולותיו של הרבי הרי"צ מארחת ומכבדת את ההולכים בדרכיו..

ובנוגע לפועל, מכיוון שאנו על סף הגאולה, צריכה להיות "טעימה" מהבלי גבול דהגאולה, ע"י הוספה בלימוד התורה, ובמיוחד בלימוד חסידות חב"ד וענייני הגאולה, באופן של הוספה כפולה ומכופלת, למעלה ממדידה והגבלה, שזוהי ההכנה להוספה ד"תורה חדשה מאיתי תצא" שיתגלה לעתיד לבא בגאולה האמיתית והשלימה, ועד שיהיה לבני ישראל חיים נצחיים.

ויהי רצון, שע"י העיון והתבוננות בענייני הגאולה ובית המקדש השלישי, נזכה תיכף ומיד שניכנס לארצנו הקדושה ונחגוג את שמחת הגאולה.

ש"פ עקב - מברכים אלול תנש"א

בשבת מברכים חודש אלול שחל בתנש"א בפ' עקב, עושים חשבון צדק על כל ימי השנה שעברה, ובר"ת אלול "אני לדודי ודודי לי" ישנה ב' דרגות:

א. אני לדודי, התעוררות מלמטה, עבודה במעשה המצוות ובירור גופו וחלקו בעולם, מלמטה למעלה, מן הקל אל הכבד, המתחיל ביום ראשון בימי השבוע, בבחינת בעל עסק שעוסק בדברים גשמיים בדרך הטבע (זבולון). שמרמז על הפירוש הראשון במילה "עקב" - עקביים, דרגה נמוכה.

ב. דודי לי, התעוררות מלמעלה, המשכה וסיוע מהקב"ה לבני ישראל ע"י נשמתו שהיא "חלק אלוה ממעל", מלמעלה למטה, בבחינת שבת קודש ולימוד ועסק בתורה (יששכר). שמרמז על הפירוש השני במילה "עקב" - סוף ואחרית.

סדר העבודה הוא להתחיל להתייגע בעצמו מלמטה ע"פ גדרי התחתונים, ולא להמתין או להסתמך להתעוררות מלמעלה וע"ז נעשה כלי לפעול גילוי הנשמה מלמעלה שתרד אליו, ודווקא ע"י העבודה דהעלאת התחתון נפעלת שלימות העלייה גם בעליון יותר,

ושלימות העבודה היא בחיבור ב' העניינים יחד, שדרגת האלוקות העליונה מתגלית וחודרת בפנימיות בגדרי התחתון עד שנעשים דבר אחד ממש ונצחי, כיון שתכלית הכוונה היא שיהודי נשמה בגוף, יעשה דירה לו יתברך בתחתונים שבה מתגלה כח העצמות דווקא.

ובפרט בדורנו התחתון 'עקבתא דמשיחא' - סוף ואחרית לגלות, ויש בכוח היהודי לעורר עצמו ואחרים, ועד לחשוב "חשבוננו של עולם" ולהכריע את העולם לכף זכות, ומכיון שסיימנו הכל, מבקש וצועק היהודי "עד מתי"?!.. ובפרט שהודפס התניא בכתב ברייל ל'סגי נהור' הרי נפעל "יפוצו מעיינותיך דהבעש"ט חוצה" וצריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה, עם שלימות הרפואה באופן של ראייה "ולא ילמדו עוד איש את רעהו כי כולם ידעו אותי"

ש"פ ראה - א' דר"ח אלול תנש"א

"ראה אנוכי נותן לפניכם היום ברכה" בפסוק זה מודגש ענין המשכת הברכה לבני ישראל, מלמעלה למטה: "ראה" ראייה שלמעלה משמיעה, "אנוכי" הודעת עצמותו ומהותו, דרך הגבהה והתנשאות, "נותן" בעין יפה, "לפניכם" לפנימיותיכם, "היום" שמורה על האור והגילוי, ועל הנצחיות, "ברכה" שעניינה המשכה, להפוך את הקללה לברכה.

פרשת ראה קוראים לעולם לפני חודש אלול, שבה עושים חשבון נפש על כל השנה שעברה, כולל חודשי הקיץ שעניינם עבודה מלמעלה למטה כמו פ' "ראה", אך למרות זאת עדיין אינו מובן, הרי עיקר אופן עבודת האדם בחודש אלול היא "אני לדודי" מלמטה למעלה דווקא, ההיפך מפ' ראה.

ויש לומר הביאור בזה, בחודש אלול ישנם ב' אופני עבודה המודגש בר"ת "אני לדודי ודודי לי" התעוררות התחתון והעליון, ושלימות העבודה היא בחיבורם יחד, לתיבה אחת "אלול", היינו, שעבודת האדם תהיה באופן של בלי גבול ולמעלה ממדידה והגבלה. והכוח לזה מגיע מההכנה והברכה "ראה אנוכי נותן לפניכם היום ברכה", מכיון שהיא דרגה ובחינה נעלית שלמעלה מגדר מעלה ומטה, שעל ידה נעשה הכוח לחיבור שניהם יחד.

והדגשה מיוחדת כאשר חל ב' הימים דר"ח אלול בשבת ויום ראשון, שמתוך המעמד ומצב הנעלה של שבת, שלמעלה לגמרי מהעולם, מתחיל היהודי עבודתו בחודש אלול, ומזה נמשך וחוזר אח"כ גם לעבודתו בימות החול, שעבודתו בעולם תהיה באופן שלמעלה ממדידה והגבלה.

ובשנת תנש"א, שסיימנו את כל ענייני העבודה, וכבר ראו נפלאות, הסה"כ דהחשבון של כל השנה הוא: "עד מתי"!!.. היתכן שמישיח צדקנו עדיין לא בא?!.. ובנוגע לפועל: להכריז, לפרסם ולעורר בכל מקום, בדברים היוצאים מן הלב, שהקב"ה מברך את כאו"א מישראל "ראה אנוכי כו" ועד שהיום ממש רואים תיכף ומיד בעיני בשר ברכת הגאולה האמיתית והשלימה

ש"פ שופטים תנש"א

בשייכות עם הציווי "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך" ישנו ייעוד הגאולה ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועצין כבתחילה", וע"פ הודעת והכרזת הרבי הריי"צ "לאלתר לגאולה" מובן שסיימו הכל, ועומדים מוכנים ל"קבלת פני משיח צדקנו", ואוחזים כבר עתה בהתחלת קיום הייעוד:

שופט פוסק דין בכוח התורה, בדרך צווי וגזירה, השופט אינו בערך לנשפט, הן מצד ידיעותיו והבנתו והן מצד הביטול של הנשפט אליו המוכרח לקיים את הדין ומשפט בביטול ובקבלת עול (ע"י מעקב וביצוע השוטר).

בגאולה לא נזדקק לשוטרים, כיוון שיתבטל מציאות הרע וכולם יקיימו מעצמם את הוראות השופט, אבל השוטרים יסייעו לבני ישראל בקיום ענייני הבית דין "למעליותא" כמו להכריז ולהודיע על דבר מציאות השופט.

אך בגאולה יתווסף ענין היועץ (ע"ד נביא) שנותן עצה טובה לפי ערך המקבל באופן שמלוּבש בהבנה והשגה של שומע העצה, כידיד טוב המדבר עמו בשווה, שהשומע מרגיש שזהו עניין טוב עבורו ולכן זה חודר בו בפנימיות. וע"י ה"יועצין" גם השופטים יהפכו ל"שופטיך" - שיתקבלו באופן פנימי כקבלת העצות, שהוראות התורה ירדו ויתלבשו וינהיגו בכל איברי גופו וכוחותיו באופן שחודרים בו ונעשים עניין "שלו" - "שעריך"

בנוגע לענין הנבואה (ע"ד יועץ) ע"פ הרמב"ם ישנה תמיד מציאות הנבואה ע"י נביא. ובפרט שלפני הגאולה תחזור הנבואה כהקדמה לביאת משיח, וצריכים לשמוע בקול הנביא/יועץ ועי"ז גם לשופט, עד שיחדור ב"שעריו"

וישנה ההוראה, שצריכים לפרסם לכל אנשי הדור, שזכינו לרבי! שופט, יועץ ונביא הדור, שיורה הוראות ויתן עצות בנוגע לעבודת כל בני ישראל של דור זה, בכל ענייני תורה ומצוות או חיי היום יום הכלליים, (ולא להתפעל מהעולם כי זה כבר נמשך והתקבל בעולם), ועד להנבואה העיקרית - הנבואה ש"לאלתר לגאולה" ותיכף ומיד ממש "הנה זה משיח בא!"

ש"פ כי תצא תנש"א

פרשת "כי תצא" למלחמה על אויבך" נמצאת בצמוד לפרשת "כי תבוא אל הארץ.. וירשת וישבת בה" מכיוון שהם כהמשך וכפירוש וביאור זה לזה:

ההסבר בעבודת השם: מפני שנתאווה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים יש צורך שהנשמה תצא ממקומה ושרשה האמיתי לירד למטה להתלבש בגוף בעולם הזה הגשמי, שיש בו מציאות של מנגד שחייבים ללחום בו ולנצחו (פ' כי תצא), ועם כל זה היא נכנסת ומתלבשת ומבררת גופו וחלקו בעולם ומגלה בו מציאות ה' באופן של מנוחה, נחלה וירושה בארץ (פ' כי תבוא)

וההדגשה שהפרשיות צמודות: ש'כי תצא' נעשית באופן של 'כי תבוא' -

היינו שגם עבודת המלחמה בזמן הגלות נעשה באופן של מנוחה והתיישבות, כי ניכר בישראל מעלתם ושרשם, ולכן העבודה מלכתחילה היא מתוך ידיעה והכרה שלאמיתתו של דבר לא שייך מציאות של מנגד, כי המצב הוא 'על' אויבך, 'למעלה' מאויבך, ותכליתה ש"ונתנו ה' אלוקיך בידך ושבת שביו"

אמנם עבודת היהודי בעולם היא בדרך צווי וחובה "אני נבראתי לשמש את קוני" אך יחד עם זאת מכיוון שמציאותו האמיתי הוא למעלה לגמרי משייכות לעולם, שישראל הם חלק משם הוי', והקב"ה נמלך עם הנשמות טרם ירדתם לעולם, הרי מצד דרגה זו עבודתו היא באופן של "מלחמת רשות" ולכן מגיע לו שכר על כך, שיהיה לעתיד לבוא "למחר לקבל שכרם". אך גם בזמן הזה מצד הדין של "ביומו תתן שכרו" ישנה קבלת שכר: כי הגורם שכר מצווה היא המצווה בעצמה, שבעשייתה ממשיך האדם גילוי אור אין סוף מלמעלה למטה להתלבש בגשמיות עולם הזה, ותכלית השלימות הזה תהיה לעתיד לבוא, בהתגלות פנימיות התורה "תורה חדשה מאתי תצא"..

ויהי רצון שע"י קבלת החלטות טובות (ע"פ ההוראות בשיחה, עיין שם) יתן הקב"ה לכל אחד המצטרך לו בגשמיות וברוחניות "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה" ומתוך מנוחת הנפש והגוף ונזכה מיד לגאולה השלימה

ש"פ כי תבוא תנש"א

בפרשתנו מסופר אודות הברית על כללות התורה ומצוות בכניסה לארץ, וכן על מצוות ביכורים, שעניינה היא ביטוי עמוק של הכרה והודאה שברכת הקב"ה מביאה ליהודי את השפע, אשר היהודי מבטא את רגשי תודתו לה' עבור חסדיו ע"י שלוקח "מראשית כל פרי האדמה" מהמובחר שבפירותיו, ומביא למקורו האמיתי, לבית המקדש "והנחתו לפני ה' אלוקיך" ופעולה זו חוזרת בכל מציאותו וכוחותיו שיכיר שהכל שייך ומגיע מהקב"ה

חז"ל אומרים שבני ישראל נקראים "ביכורים" שכאו"א הוא "חלק אלוקה ממעל ממש" שהכוונה והתכלית היא בהם גופא (והעולם נברא רק כאמצעי), ומקומם ומציאותם האמיתי היא "לפני ה'" וזה צריך לחדור בכל פרט בחייו, בכוחותיו ולבושיו (מחשבה דיבור ומעשה) שבכל רגע ומקום שנמצא, נשמה בגוף בעולם הזה הגשמי, יורגש בגלוי שהוא "ביכורים" ודבר אחד עם הקב"ה ובעומק יותר: זה שבני ישראל ביכורים הוא אפילו לגבי תורה, הגם שהתורה באה ביחד עם ישראל ("בראשית" ב' ראשית - תורה וישראל) אלא שבזה גופא ישראל קדמו, לכן מובן שעצם מציאותם של ישראל קשורה לתורה, שהרי התורה ניתנה בשביל ישראל, וקיומה תלויה בבני ישראל.

אלא שעל דרך הרגיל, בני ישראל מגלים את הקשר שלהם עם הקב"ה ע"י התורה, ולכן ישנו חיוב תמידי על כאו"א ללמוד תורה כיוון שבזה תלוי קיומו ומציאותו, אך גם לולא זאת "ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא" ואפילו אדם שנמצא במצב שלא באשמתו שעדיין אין לו שייכות גלויה לתורה (כמו עם הארץ או תינוק), הוא בעצם 'ביכורים' ובשבילו נברא העולם, ואדרבה זה גופא מביא אותו לתורה (כי הקב"ה והתורה וישראל קשורים בחוט משולש)

בכל הנ"ל נוסף לימוד מיוחד בנוגע להגאולה שצריכה לבוא תיכף ומיד ממש, היות ויהודי הינו 'ביכורים' לה' יש בכוחו לבטל את ענין הגלות, ע"י שצועק ומבקש "עד מתי"?! ומביא את הגאולה בפועל, אמן.

ברכת כ"ק אדמו"ר שליט"א לאחרי התרת נדרים ערב ראש השנה תשנ"ב

יישר כוח (למניין דהתרת נדרים)

כתיבה וחתימה טובה, לשנה טובה ומתוקה בתוך כלל ישראל

ובמיוחד בהענין הכי עיקרי - גאולה האמיתית והשלימה, תיכף ומיד ממש. ובפרט ש"כלו כל הקיצים" וגם ענין התשובה נפעל, ועומדים כולם מוכנים לגאולה, שכל בני ישראל יהיו בארץ הקודש, בירושלים עיר הבירה, על הר הקודש, ובבית המקדש, עד בקדש הקדשים ששם אבן השתייה שממנה הושתת העולם

ומקדושה זו מתפשטת תיכף ומיד לכל העולם "והיה הוי' למלך על כל הארץ" הוי' ימלוך לעולם ועד

*****

(לאחרי שכ"ק אדמו"ר שליטא ירד מהבימה המשיך):

השנה החדשה (תשנ"ב) הינה "שנה משולשת" שבאים בה שלשה ענייני שלימות יחד:

א. השלימות דמספר החדשים (שנת העיבור, י"ג חודש)

ב. השלימות דמספר הימים בחדשים (חשוון וכסלו חדשים מלאים)

ג. פסח חל בשבת ומתחילים ספירת העומר "ממחרת השבת" כפשוטו ובמילא לשנה זו יש את סכום הימים הגדול ביותר שיכול להיות בשנה.

ועוד והוא העיקר - שהשלימות המשולשת דהשנה החדשה מוסיפה עוד יותר כוח שנזכה כבר גם לשלימות ד"תורה חדשה מאיתי תצא", כיון שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, וזוכים לכתיבה וחתימה טובה בגלוי לכל אחד ואחת בתוך כלל ישראל - לשנה טובה ומתוקה.

ברכות ערב ראש השנה תשנ"ב

בנוגע לימי הדין: הדין צריך להיות באופן ש"ושפטו העדה (כדי שיתווסף ב) והצילו העדה" (כולל ההצלה ממצב של גלות לגאולה). שבני ישראל יודעים בוודאות כבר בערב ראש השנה שזוכים בדין, עד שלובשים לבנים, אוכלים ושותים ושמחים.

באופן של "אתם ניצבים היום" שכאו"א מישראל עומד כמו מלך, שהרי ממליך את הקב"ה בראש השנה (ושלימות המלכות תתגלה ע"י דוד מלכא משיחא) ואח"כ באופן ד"וילך" - הליכה מגלות לגאולה.

ובדורות האחרונים התגלתה השייכות דערב ראש השנה עם הגאולה ע"י יום ההולדת של הצמח צדק (שכולל את כל רבותינו נשיאנו) ו"מזלו גובר" ופועל גילוי משיח, ועד עצמות המשיח שהיא דבר אחד עם עצמות א"ס.

ולקשר עם הר"ת מי"ד (הנוגע לחסידי חב"ד, ועל ידם לכלל ישראל): משה ודוד מלכא משיחא - גואל ראשון ואחרון, ובאמצע יו"ד מחברת המורה על "נקודת היהדות" שמתקשרת עם הקב"ה, יחידה שבנפש (ניצוץ משיח שבכאו"א) שניתן במיוחד ע"י הבעש"ט ע"י גילוי תורת חסידות חב"ד.

ובעמדנו ביום סגולה דערב ראש השנה ה'תשנ"ב, תהא שנת "נפלאות בכל" (שחל ביום ראשון: שמצד אחד צמוד לקדושת השבת (שלמעלה מכל העולמות) ומחברה וממשיכה לראש השנה, ולאידך צמוד לראש השנה שמשפיעה ומגלה ענין הבעלבתינות/דרגת מלך על השבת).

הקב"ה מברך כאו"א מישראל "בכל מכל כל" ברוחניות ובגשמיות "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה" באופן הכי טוב והכי מושלם, ועד לתכלית השלימות בגאולה, שנשב בארץ ישראל "איש תחת גפנו ותחת תאנתו" ונלך כולנו לבית המקדש, ול"אבן השתייה" שממנה הושתת העולם (וקיימת בלי שינויים ובשלימות גם בזמן הגלות) ונחיה חיים אמיתיים ונצחיים, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, תיכף ומיד ממש.

ש"פ ניצבים - וילך וראש השנה תנש"א/א

בראש השנה, "זה היום תחילת מעשיך", הקב"ה סיים את מלאכת הבריאה ועיקרה על ידי בריאת האדם "אתם ניצבים היום כולכם" שזהו מעמד של ישראל מצד מציאותם העצמית כפי שנבראו ע"י הקב"ה

אך העילוי וההוספה שנעשית בכוונת ושלמות הבריאה הוא ע"י עבודת האדם "וילך" בקיום תורה ומצוות, "הליכה אמיתית" שממליך את ה' למלך וממשיך ומגלה בעולם כבודו ומלכותו יתברך שבאין ערוך להעולם

עד שמביא שלימות חדשה ע"י עבודתו שהיא חידוש והוספה על השלימות שמצד הבריאה, שמוריד לעולם אלוקות שלמעלה מהעולם.

בכל בראש השנה, מצד עצם מציאותם של ישראל (דרגת "ניצבים") גם לולי עבודתם, מזמין הקב"ה לכאן"א מישראל כל צרכיו על כל השנה כולה בתכלית ההרחבה והעשירות ("פתג המלך") ופוסק "שנה טובה ומתוקה בגשמיות וברוחניות"

וביחד עם זאת ישנה ההוספה והחידוש של ישראל מצד עבודתם (דרגת "וילך"), שזה ענין שנתאוהו הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים.

עד שזה מתבטא בחלק מהשנים שיש שלימות החודשים והעיבור של השנה, ושלימות בקיום המצווה בעבודת האדם בספירת העומר "שבתות תמימות" (סימן בש"ז)

ובמיוחד בשנת תשנ"ב, שיראו נפלאות בפועל ובגילוי, ואת השלימות שנפעלה ע"י מעשינו ועבודתנו בזמן הגלות, שכל בני ישראל שבים לירושלים ילכו מחיל אל חיל"

ועד להמשכת וגילוי מהותו ועצמותו בעולם, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו "הנה זה משיח בא"

הלכות של תורה שבעל פה -בקשר עם סיום ספר הרמב"ם-

בחיבורו של הרמב"ם, תורה שבעל פה ה"משנה תורה" לתורה שבכתב, יש חשיבות וגדר מיוחד שהוא "הלכות תורה שבעל פה - שאינן בטלין לעולם!"

הטעם לנצחיות התורה ש"דבר ברור ומפורש בתורה שהיא מצוה עומדת לעולם ולעולמי עולמים" ולא שייך בהן שום שינוי גרעון או הוספה, היא להיותן רצונו הנצחי של הקב"ה, ואינו תלוי בהתאם לשינויים דמצב האדם והעולם כמו "היום לעשותם ולמחר לקבל שכרם".

הפירוש ש"מצוות בטלות לעתיד לבוא" אינו אלא בנוגע "להצווי להאדם" מכיון שהוא 'מציאות בפני עצמו' שייך לצוותו שיתנהג על פי רצונו של הקב"ה בתוך ענייני העולם, אבל לעתיד לבוא, שנשלמת עבודת היהודי, מציאותו תהיה חדורה ברצון הקב"ה עד שנעשית 'מציאות אחת', לא שייך ענין הצווי, אלא תתקיים מציאות המצווה בפועל, בדרך ממילא, בלי ציווי.

ועפ"ז מובן ש"מצוות בטלות" אך "הלכות של תורה - אינן בטלים לעולם".

(ולכן מותר לקבור מת עם בגד כלאיים, כי כשיעמוד בתחיית המתים בוודאי לא יישאר לבוש בכלאיים, לא מצד הצווי אלא מצד רצונו של הקב"ה)

וגם ה"הלכות כבית הלל" אינן בטלים לעולם, למרות שלעתיד לבא יחזרו ויפסקו הלכה כבית שמאי, כי מחלוקתם אינה אלא בנוגע להלכות התורה כפי שהם באים בתור 'צווי להאדם לפעול בעולם' אבל באמת "אלו ואלו דברי אלוקים חיים" ולעתיד לבא יתגלה ענינם האמיתי שהם 'רצונו של הקב"ה' שלמעלה מהעולם, ו"סופם להתקיים" כי הקב"ה "נמנע הנמנעות"

ובזה חותם הרמב"ם את ספרו: שבתקופה השנייה של ימות המשיח, כשיחיו המתים, נתעלה לדרגה זו שיתגלה רצונו של ה' ו"לא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד.. ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים"

ליל שמחת תורה קודם ההקפות תשנ"ב

לשמחת תורה יש קשר ושייכות עם הגאולה העתידה ע"י משיח צדקנו (כהפיוט: "בא יבוא צמח בשמחת תורה"), וכמרוז גם בפסוקים שאומרים לפני ההקפות, החל מ"אתה הראת לדעת וגו'" ששלימות הגילוי שהיה במתן תורה תהיה לעתיד לבא (ע"י מעשינו ועבודתינו בזמן הזה). ועד"ז הפסוקים שלאחרי זה, שבכללות הם ביאור על החיבור דאלוקות שלמעלה מהעולם עם העולם, ששלימות ענין זה תהיה בגאולה. וכן הפסוק "כי מציון תצא תורה" שזה נבואה אודות ימות המשיח.

וזוהי העבודה הנדרשת בשמחת תורה, והמשכחה למשך כל השנה, ובמיוחד בשנת תשנ"ב: להחדיר את ענין הגאולה ומשיח, ולחיות במעין ודוגמת ההנהגה של ימות המשיח.

שהרי בגאולה העתידה תהיה תכלית השלימות ד"אתה הראת לדעת כי הוי' הוא האלוקים", שבכל העולם כולו יתגלה שאין שום מציאות זולתו יתברך, "אין עוד מלבדו" - ו"אני לא נבראתי, אלא לשמש את קוני". ובכך מגיעים לגאולה, ולסעודת שור הבר והלוויתן ויין המשומר.

ושייכות מיוחדת לילדים, תינוקות של בין רבן, שרוקדים עם התורה (ובכך מודגש שהתורה שייכת לכולם בשווה) שחינוכם צריך להיות באופן שהתינוקות נעשים חדורים לגמרי עם הנקודה של "משיח" כך שכאשר מביטים על ילד יהודי רואים - משיח! ונקראים "צבאות השם" וכמאמר חז"ל: "אל תגעו במשיחי"

ובכדי לזרז את הגאולה מתאים שהילדים יאמרו "לחיים" וינגנו את ההמנון שלהם (והקהל יסייע). ומזה שואבים אח"כ את הכוח לעבודה במשך כל השנה, ובפרט למחנכים ולשלוחי המלך

ויהי רצון שכאו"א מישראל תיכף ומיד יחגוג את ההקפות ביחד עם הקב"ה "עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים" וכל אחד מראה באצבעו ואומר הנה אלוקינו זה.. נגילה ונשמחה בישועתו"

הוספה: קונטרס בית רבינו שבבל

-על דבר בית-הכנסת ובית-המדרש המרכזי דליובאוויטש שבליובאוויטש ("770")-

על הפסוק: "ואהי להם למקדש מעט בארצות אשר באו שם" מוסבר שגם בחו"ל, בזמן ומקום הגלות, השכינה גלתה עם ישראל, וזהו כל הבתי כנסיות, ועיקר גילוי השכינה ב"בית רבינו שבבל" שהוא תמורת המקדש שבירושלים

והמעלה המיוחדת ב"בית רבינו" נמשכת גם "כשהן עתידין להיגאל" שאז יקבעו כל הבתי כנסיות של חו"ל בארץ ישראל, והרי חיבורם לבית המקדש יהיה בהתאם לדרגתם ומעלתם, ש 770 יהיה קודם ובאמצעותו יתחברו השאר, ונמצא שכעת זהו מקום המקדש גופא דלעתידי (!!)

ויתרה מזה, "אף שהן נגאלין שכינה עמהן" בית המקדש השלישי יתגלה וירד מן השמים תחילה בבית רבינו שבבל ומשם יחזור לירושלים, ביחד עם כל בתי כנסיות, ונמצא שבמקום זה מתחילה ונעשית גאולת השכינה (!!)

ומכיוון ש"בית רבינו" זהו מקומו הקבוע של נשיא הדור ש"הנשיא הוא הכל" וכולל כל נשמות ישראל בדור, לכן יש בו השראת וגילוי כללות השכינה. ועוד שרבינו - נשיא הדור הוא המשיח (!! ועיקר עניינו להביא את הגאולה.

ובהדגשה לדורנו, דור האחרון של הגלות, מכיוון שרוב בני ישראל נמצאים בגלות אמריקה, בחצי כדור התחתון שבו לא היה מתן תורה, לכן הרבי חי באמריקה, ומשם עוסק בהפצת התורה והחסידות לשאר המקומות ע"י תלמידיו ושלוחיו בכל קצווי תבל.

ומרוז ש 770 בגימטריא "פרצת" ו"בית משיח" וכו', וזהו "תלפיות" - תל שכל פיות פונים בו, עד שניתוסף במספר האנשים שבאים בו ונעשה צורך להרחיבו, ומובן גודל הזכות לכאו"א להשתתף בגופו ובממונו בבניינו, כהכנה לירידת והתגלות מקדש העתיד תיכף ומיד ממש.

הוספה: שיחת הרבי - ב' ניסן תשמ"ח

תמונות בפירסום ראשון

הורי החתן עם ביתם (נחמה דינה) בתשרי תשמ"ח

ב' ניסן - יום הסתלקות הרבי הרש"ב ויום התחלת הנשיאות של הרבי הרי"צ, אשר בשנת תשמ"ח חל ממאורע זה ס"ח שנה (בגימטריה 'חיים') והלימוד מזה אלינו - "והחי יתן אל ליבו" שצריך להיות הוספה בעניין החיים אצל נשיא הדור:

ביחס של העם לנשיא ומלך יש ב' קצוות:

מצד אחד "רוממות והבדלה" ומצד שני תכלית הקירוב "לב כל קהל ישראל" - המשכת חיות לכל העם שמקבלים חיותם מהמלך ("מלך" ר"ת: מוח-לב-כבד)

ויתרה מזה, שמציאותו של המלך תלויה בעם "אין מלך בלא עם" וכמודגש בזה שהעם מכריזים "יחי המלך"

שאנשי הדור פועלים הוספה בעניין החיים אצל נשיא הדור שתוכנה של הכרזה זו - שכבר הגיע הזמן דביאת משיח (ובפרט אשר לכאו"א יש ניצוץ משיח)

*****

ויש לקשר הנ"ל לחודש ניסן - הקשור עם הגאולה וקרבת הנשיאים, וכן לפרשת צו (מלשון זירוז) שבה הקרבת התמיד וההכנות שלה - ש"זריזין מקדימים למצוות" (לא רק למצווה עצמה אלא גם להכנות שלה) כמו מצוות צדקה ששקולה כנגד כל המצוות ובפרט "מעות חיטים" ששייך לפסח

ויש לסיים ולהשלים את "מעשינו ועבודתנו" כולל גם הבקשה והדרישה "עד מתי" (שמזרזת את הגאולה) וההכרזה "יחי המלך" (המשיח) בזרזות הכי גדולה הקשורה עם שמחה וחיות, שע"ז פועלים זרזות אצל הקב"ה להביא את הגאולה האמיתית והשלימה.

